

Farář Gaston Ritter

Židovstvo a stín Antikrista

Pohled za kulisy světové politické scény

Z německého originálu Gaston Ritter, *Das Judentum und die Schatten
des Antichrist. Ein Blick hinter die Kulissen der politischen
Weltbühne*, Styria Verlag, Graz 1933
přeložil © Jaroslav Voříšek 2004

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Farář Gaston Ritter

**Židovstvo a stín
Antikrista**

Pohled za kulisy světové politické scény

Nr. 4609

Nihil obstat.

Dr. Ioannes List m. p
lect. spir. sem. mai.

Imprimatur.

Graecii, die 20. Iunii 1933.

† Ferdinandus
Princ. Eppus.

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	6
Předmluva	8
I. Pohled za kulisy světové politické scény	9
1. Historický přehled	9
2. Podle ovoce jejich	12
3. Zlato světa	15
4. Tisk	17
5. Dělníci	24
6. Zednáři	29
7. Náboženství	34
8. Již záhy?	39
II. Pohled za kulisy světové židovské politiky	40
III. Tentokrát ještě ne	48

Úvodní slovo editora českého překladu

„Pohled za kulisy světové politické scény“ katolického faráře Gastona Rittera z roku 1933, vydaný s církevním schválením, autor postavil na „Protokolech sionských mudrců“. A plným právem; sám o tom říká:

„Proč vlastně Izrael kvůli Protokolům tak běsní? Odpověď je prostá: protože nám odhalují nesmírné celosvětové spiknutí, gigantický plán na zřízení světové židovské říše... Naprosto zbytečná námaha je spor o pravost Protokolů, který Židé zchytrale rozpoutali; bohužel nikoli bez úspěchu. Skutečný průběh událostí od roku 1897 zcela jasně dokazuje, že jedno a totéž nejvyšší vedení řídí veškeré světové dění, velké jako malé, stejně v Rusku jako v celé Evropě, v Americe, Asii, Africe i v Austrálii.“

Katolický autor užívá citátů z Protokolů způsobem, poučným jak pro jeho vrstevníky, tak i – nesporně ještě více – pro naše současníky, kteří si na základě vlastních zkušeností a pozorování mohou učinit představu o nesmírném pokroku v naplňování jejich programu od vydání této knihy:

„Zahraniční půjčky jsou pijavicemi na tělech států, které se nedají setřást, ledaže by odpadly samy nebo by je stát odstranil mocensky. Avšak vlády nežidovských států tyto pijavice neodstraňují, naopak je rozmnožují, a tím si samy podřezávají žíly jako sebevrazi“ (20,29).

„Co jiného než pijavice je taková půjčka, zvláště pak zahraniční? Z toho plyne, že vlády jsou pak nuceny ubohým poplatníkům vyrvat poslední halěr na splácení úroků cizím kapitalistům, místo aby tutéž sumu vybraly předem na daních, z nichž se žádný úrok neplatí“ (20,31).

„Od té doby, kdy si na naši radu a podplácením začaly vlády půjčovat v zahraničí, počalo státní bohatství proudit do našich rukou a všichni Nežidé jsou nám poplatní“ (20,32).

Může o tom soudný člověk vůbec pochybovat? Vždyť to všechno se děje přímo před jeho očima a samozřejmě na úkor výsledků jeho vlastní práce. Zde je každý komentář zbytečný.

O obrovské moci tisku autor z Protokolů mj. cituje:

„Při dnešním stavu vědy a směru, který jsme jí dodali, lid slepě věří tištěnému slovu a prostřednictvím tisku hlásaným bludům. Dělá si klamné závěry, které mu díky jeho nevědomosti našeptáváme, a nechává se snadno infikovat nenávisí...“ (3,12).

A což teprve televize a ostatní moderní média, zpracovávající a vedoucí masy Nežidů směrem, vytýčeným v Protokolech sionských mudrců:

„K ovládnutí veřejného mínění musíme masy neustále uvádět v úžas předkládáním zcela protichůdných názorů tak dlouho, až Nežidé v tomto labyrintu úplně zabloudí, a usoudí, že je nejlepší nemít vůbec žádné politické přesvědčení“ (5,15).

Takovou prozíravost, odvahu a pevnost ve víře jako farář Gaston Ritter dnes již nemá asi ani jediný duchovní, z nevědomosti, pohodlnosti nebo pro materiální vý-

hody sloužící judaizované vatikánské sektě, která s Kristovou církví nemá kromě jména naprosto nic společného.

Pozorný čtenář si povšimne, že číslování jednotlivých protokolů a odstavců se vždy nekryje s jejich řazením v díle Ulricha Fleischhauera, protože zde byl text překládán z originálu této knihy. Citáty z NZ jsou podle dr. J. L. Sýkory, „Nový zákon Pána našeho Ježíše Krista“, Praha 1946.

Předmluva

Na kněžské konferenci mi jistý duchovní napůl vážně, napůl žertem řekl: „Celá ta věc s Antikristem je konec konců jen bajka. Neumím si vůbec představit, jak by mohli být křesťané na celém světě naráz pronásledováni. Jen si pomysli, na celicím světě, v Americe, v Austrálii atd!“

Jeho projev mě vlastně přiměl odevzdat do tisku tuto tehdy již zcela hotovou knihu. „**Protokoly sionských mudrců**“ jsou bohužel v kléru a katolické inteligenci až příliš málo známé. V předkládaném spisku jsem použil jen některé pasáže z nich, ale jistě postačí jako důkaz, že je možné ustavit světového prezidenta a konec konců světového monarchu (současně i světového patriarchu) nad všemi trýzněnými národy světa. Sám přednášející ke svým posluchačům prohlásil, a to prosím již roku 1897, následující:

„Ve skutečnosti už před sebou nemáme žádné překážky. Naše svrchovaná vláda se nachází v tak mimozákonném postavení, že se dá všeobecně označit pregnantním slovem diktatura... Až prostřednictvím námi všude ve stejný den vyvolaných převratů uznají všechny vlády svoji neschopnost, staneme se svrchovanými pány, což si může ještě nějaký čas vyžádat, snad i celé století [řečeno 1897!]. ... Na místě stávajících vlád ustavíme nestvůru [Společnost národů?], která si bude říkat administrativa nejvyšší vlády. Její paže se roztáhnou do všech stran jako pevné kleště, a stane se tak všemocným zřízením, že se jí všechny národy budou muset podrobit.“

A právě to by mohl již být stín Antikrista; cílem autora je upozornit na tuto hrozivou skutečnost.

Autor

*

I. Pohled za kulisy světové politické scény

Roku 1835 propukla ve Španělsku znovu občanská válka mezi karlisty a christinos. Rodina Rothschildů půjčila christinos 16 milionů franků a nyní začala naléhat na splacení. Aby toho dosáhla, podplatila ministra hraběte Torena obrovskou částkou 2,1 milionu franků a Rothschildové tak skutečně dostali své peníze zpět. Jednotlivé domy Rothschildů se pak domluvily a začaly ve španělských fondech hrát à la baisse.¹ Na operaci s majetkem španělského národa věnovaly 1,8 milionu liber šterlinků. V důsledku hry spadly španělské renty ze 70 na 35 a tisíce majitelů španělských státních papírů ztratili dvě třetiny svého majetku. Rothschildové však na celé akci vydělali tak nehorázně, že zmíněný úplatek ministru Torenovi 2,1 milionu franků představoval podle vlastních slov Salomona Rothschilda pouhý „un pot-de-vin“, tj. spropitné. Salomon Rothschild psal Metternichovi do Vídně, že Don Carlos za svůj strmý vzestup děkuje z největší části právě jí [tj. zmíněné finanční operaci]. „Nevyzrazujte však naše tajemství, neboť mnozí by se nám chtěli pomstít smrtí za utrpenou [peněžní] pohromu.“²

Boží slova Abrahámovi: „**V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy světa**“ bereme my křesťané jako příslib Spasitele, který nám přinesl duchovní Boží království. Avšak Židé toto zjevení vždy chápali světsky a dodnes je považují za příslib své materiální světovlády. Podle toho se pak také považují za povoláné ujmout se jednou vlády nad všemi národy světa. Přípravování a uskutečňování toho cíle je jejich náboženskou vírou, religiózním posláním.

1. Historický přehled

Máme před sebou „Protokoly sionských mudrců“.³ Ty jsou však jen částí přednášek, které jistý „zasvěcenec“ přednesl ve francouzštině svým vybraným židovským posluchačům v rámci I. sionistického kongresu v Basileji v srpnu 1897, aby jim „odhalil tajemství minulosti i současnosti a připravil je na nadcházející významné události blízké budoucnosti“.

Část těchto přednášek (tedy jen část!) se zradou dostala do rukou ruské vlády... A protože se zrada vždy halí do tajemného příšeří, zůstalo dodnes neznámo, jak se Rusko tehdy k Protokolům dostalo. Dnešní vláda v Rusku by sice mohla z archivů cesty tehdejší zrady zjistit, ale má se na pozoru o věci mluvit, protože Židé mají nesmírný zájem na udržení víry, že Protokoly jsou antisemitský padělek. V tomto úsilí mají bohužel velký úspěch u Nežidů, kteří si své názory utvářejí jen ze židovského tisku.

Carská vláda nechala vzácnou kořist publikovat prostřednictvím učence Sergeje Niluse. „Protokoly sionských mudrců“ vyšly roku 1906 jako součást Nilusovy

¹ Burzovní spekulace na pokles kurzu cenných papírů; pozn. překl.

² Z rakouského dvorního a státního archivu.

³ Verlag: Wiener Vereinsdruckerei, Wien VII, Bandgasse 28.

knihy „Antikrist aneb nadcházející blízká možnost“. Jeden exemplář se dostal do Britského muzea v Londýně s datem přijetí 10. 8. 1906 a byl zaregistrován pod šifrou 3926 d 17.

První vydání Nilusovy knihy Židé rychle skupili a utajili (1911 bylo třetí a 1917 čtvrté vydání), takže „Protokoly“ zůstaly mimo Rusko zcela neznámé až do světové války. Těmi, kdo se o jejich rozšíření ve všech zemích snažili, máme jednomyslně potvrzeno, že až do té doby Židovstvo úspěšně bojovalo proti tak nepříjemné publikaci jejím skupováním a zatajováním. Když však už známost díla nebylo možné nadále potlačovat, chopilo se Židovstvo jiné bojové taktiky.

Říkalo tedy, že Protokoly jsou výplodem německé poválečné propagandy, aby bylo možné svalit vinu za porážku na Židy. V Americe zase tisk Sionu především vytruboval, že Protokoly pocházejí z ruských aristokratických kruhů, které se chtějí pomstít za revoluci... To je všechno pěkné, ale co potom zmíněný londýnský exemplář Protokolů z roku 1906?

Tu se náhle v židovské tiskové ústředně v Curychu objevilo spásné hlášení; člen curyšské muzejní společnosti se dotázal v Londýně a od jednoho tamějšího křesťanského učence dostal odpověď, že Nilusovo sporné dílo nebylo roku 1906 do muzejní knihovny pod číslem **3296 d 17** zařazeno. Jaký triumfální pokřik zabouřil po této zprávě židovskou tiskovou džunglí celého světa: Jedna z největších lží reakčních antisemitů odhalena! „Protokoly sionských mudrců“ jsou buď ponurý zločin, nebo výplod chorého mozku!

O odhalení židovských plánů velice zasloužilý monsignore Torrin⁴ z Paříže nechal rovněž v Londýně pátrat s tímto příznačným výsledkem: Řečené Nilusovo dílo se skutečně nachází v Britském muzeu pod registrační šifrou **3926 d 17** a datem přijetí 10. 8. 1906. Porovnáním obou (tučně vyištěných) čísel zjistíme, že Židé přemístěním cifer 9 a 2 zinscenovali jeden ze svých tak charakteristických podvodů.

Po této porážce bylo v židovském tisku oznámeno, že je znám autor „Protokolů sionských mudrců“; mají prý být plagiátem dávno zapomenuté knihy Maurice Jolyho „Dialogues aux enfers entre Macchiavelli et Montesquieu“. Záhy však byl po ruce důkaz, že zmíněný Maurice Joly není nikdo jiný nežli Moses Joel, jeden z vůdců pařížské Komuny roku 1871, a v tiskové džungli Sionu opět zavládlo ticho.

Juda nyní z nouze sáhl po výhrůžkách a zastrašování. Židovsko-německý říšský poslanec dr. Georg Gothein v listu „Neue Wiener Presse“ vyhlásil: „Ti, kdož mají zjevné lži ‚Protokolů sionských mudrců‘ za pravdu..., jsou ovládání stihomamem.

⁴ Zde se autor zmýlil, nebo jde o tiskovou chybu. Tím zasloužilým mužem byl msgr e Jouin, jeden z vůbec největších znalců zednářstva a současně i bojovníků proti němu. Významná je např. jeho role ve zmaření volby kardinála Rampolly papežem, zásluhy na odhalení židovských podvodů ve věci „Protokolů sionských mudrců“, a mj. se rovněž výrazně podílel na odhalení lži princezny Radziwiłłové, kterou si židovská strana vybrala jako falešnou korunni svědkyni ve známém Bernském procesu ve věci „Protokolů“. Viz o tom např. Ulrich Fleischhauer: *Die echten Protokolle der Weisen von Zion, Sachverständigen Gutachten, erstattet im Auftrage des Richteramtes V in Bern (Pravé Protokoly sionských mudrců...)*, U. Bodung-Verlag, Erfurt 1935; pozn. překl.

U takto posedlých bude třeba přezkoumat jejich duševní stav s ohledem na otázku společenské nebezpečnosti.“

Proč vlastně Izrael kvůli Protokolům tak běsní? Odpověď je prostá: protože nám odhalují nesmírné celosvětové spiknutí, gigantický plán na zřízení světové židovské říše.

Program na dobytí světa je v Protokolech rozdělen do dvou částí: 1. dílo boření a zkázy, 2. dílo obnovy. Židovské dílo boření a zkázy se vrhá s neslýchanou až ďábelskou rafinovaností na veškeré materiální i duchovní vlastnictví národů, na stát, finance, tisk, pozemkový majetek, na společenský život, náboženství, školu, umění a dokonce i na rodinu.

Plán obnovy prozrazuje hlubokou státnickou moudrost a skvělou znalost lidské povahy i jejích zákonů, podle nichž má být do chaosu vržené lidstvo podřízeno přísnému řádu pod světovou židovskou vládou. Z této části by se všichni politici mohli přiučit skutečnému umění vlády.

Naprosto zbytečná námaha je spor o pravost Protokolů, který Židé zchytrale rozpoutali; bohužel nikoli bez úspěchu. Skutečný průběh událostí od roku 1897 zcela jasně dokazuje, že jedno a totéž nejvyšší vedení řídí veškeré světové dění, velké jako malé, stejně v Rusku jako v celé Evropě, v Americe, Asii, v Africe i v Austrálii. Stejně tak je naprosto zřejmé, že se všechny nitky celého světa sbíhají tam, odkud židovský exilarcha,⁵ jeho tři mudrci a rada tří set zasvěcených řídí osudy národů.

Otázkou už není, zda jsou Protokoly pravé nebo padělané, nýbrž jde výhradně o to, zda ještě existuje možnost záchran y z Ahasverových spárů, zařatých již tak hluboko do těla národů.

Dostojevskij již roku 1880 ve svých „Zápiscích spisovatele“ psal: „Všichni, Bismarck, Beaconsfield i Francouzská republika jsou pro mne jen pouhým preludem... Jejich pánem, stejně jako pánem všech ostatních, pánem celé Evropy je přece Žid.“

„Jako se hvězdný roj točí kolem slunce,
obklopují oni poslušně pána světa.“

Jako obrovský pavouk se drží Ahasver národům na těle a saje jim krev ze žil, chapadla jeho chobotnice objímají celý svět. Existuje ještě možnost obrany? Mohou se národy dostat z takového smrtícího sevření? Poctivé sdružení nejsilnějších států by snad ještě dokázalo svrhnout okovy, jimiž Židovstvo svět již spoutalo.

Nežidé by měli každopádně vědět, kdo je jejich skutečným trýznitelem; možná že taková znalost přispěje k záchraně. Kdyby všichni dokázali jasně vidět, byla by taková obrana rychlá, důkladná a radikální, a musela by nejspíš pracovat stejnými prostředky, jakými uvrhlo Židovstvo svět do okovů.

⁵ Tj. kníže v exilu, jak zasvěcení Židé nazývají svou skrytou nejvyšší hlavu. V exilu proto, že až do nástupu své zjevné světovlády se musejí považovat za vyhnance.

2. Podle ovoce jejich

poznáte je – Protokoly, kterým dáme slovo, aby vydaly samy svědectví o plánu světové židovské monarchie. Mudrc praví svým posluchačům:

„O zahraničních půjčkách, které naplnily naše pokladny nežidovskými penězi, již mluvit nebudu, protože v naší světové říši nebudou žádní cizinci a žádné zahraničí“ (21,1).

„Je velikou milostí Boží, že dal svému vyvolenému lidu rozptýlit se po světě, a v této zdánlivé slabosti naší rasy je veškerá síla, která nás v těchto dnech vynesla až na vrchol světové moci“ (11,7).

Juda chce svět ovládnout tak důkladně a pevně, že už pak nebude žádné zahraničí, a on sám se vidí stát na prahu královského paláce, který má nahradit i Vatikán, neboť nový král chce být také papežem nové světové církve, vytvořené na troskách zpusťšených států a rozložených náboženských vyznání. Nastávající židovský král světa se nehodlá zřeknout „žádného práva skutečného vladařství, tedy ani božského“.

Navzdory rozptýlení mezi všechny národy světa se Židé po dva tisíce let udrželi jako zvláštní národ a nesmísili se svými hostitelskými národy podle Božího plánu, jak jim byl zvěstován skrze Mojžíše. Toto rozptýlení nyní sionský mudrc nazývá „naší silou“ a všechny Nežidy, tedy všechny národy světa, „našimi nepřáteli“.

Samy Protokoly říkají, že se v jejich případě jedná o soubor přednášek:

„Na závěr vylíčení našeho akčního programu vám ještě přednesu principy této teorie“ (16,7).

„Ke svým vývodům z poslední přednášky bych chtěl ještě připojit několik poznámek“ (21,1).

„Vším, co jsem vám zde přednesl, jsem se snažil vykreslit obraz minulých i současných dějů a ukázat, jak již všechno osudově spěje ke svému určení“ (22,1).

Dnes opravdu hluboko vězíme v přívalu krizí, ohlášených již v roce 1897. Patnáct milionů mrtvých vojáků na všech bitevních polích světové války přece vypovídá o předpověděných událostech a další miliony ještě mají následovat, neboť:

„... kdybychom národům dopřáli oddechu, vytoužený okamžik se nám už nikdy nevrátí“ (10,26).

„Nikdy jsme nepočítali oběti těchto nežidovských zvířat... Tím jsme ovšem našemu národu zajistili ve světě tak mocné postavení, že se o tom nikomu ani nesnilo. ... Je proto lepší uspišit smrt těch, kteří se staví do cesty našemu dílu, než přihlížet konci nás, jeho tvůrců“ (15,12-13).

„Na troskách rodové šlechty jsme vytvořili šlechtu inteligence a peněz. Za hlavní znak této nové aristokracie jsme prohlásili bohatství, které ovšem záleží jen na nás, a vědu, jejíž směr určují naši mudrci“ (1,31).

Opravdu pěkné věci to vykládá zasvěcenec svým žákům. Ne všichni Židé ovšem patří předem k informovaným a mnozí dokonce o obsahu Protokolů možná ani nic netuší, protože mudrci musí střežit své vědění. Přesto je však neuchránili dostatečně před zrádcem, který musel zůstat v přísné anonymitě, aby nebyla „uspišena jeho

smrt“, protože židovské věci nesmírně uškodil. Nežidé však alespoň na poslední chvíli mají možnost vidět, kdo je jejich skutečný trýznitel a kat. Ohledně Židů nám stačí vědět, že vcelku malý počet „zasvěcenců“ obsadil všechna rozhodující místa. „Tři sta osob ovládá svět,“ jak přiznal otevřeně Žid Rathenau. Vnější rozptýlení Židů do různých vzájemně se potírajících stran je dobře promyšleným manévrem:

„Získali jsme pro sebe utopisty všech odstínů – demagogy, monarchisty, socialisty i komunisty, a všechny jsme zapřáhli do naší káry“ (9,6).

„Jsme mistry v umění ovládat masy i jednotlivce pomocí šikovně vyložených frází a umělých teorií, sociálních opatření i jiných duchaplných prostředků, kterým Nežidé nikdy neporozumí... V tom nemáme sobě rovných, stejně jako ve schopnosti připravovat politické plány“ (5,5).

„Zatímco se všechny vlády kymácí, naše moc je stále silnější, protože byla tak dlouhou dobu neviditelná, takže ji žádná síla už nemůže odstranit“ (1,15).

„Kdo a jak by mohl zničit takovou neviditelnou moc? Právě v její neviditelnosti je síla našeho panství“ (4,2).

„**Už jsme zničili všechny vlády kromě té naší** [neviditelné], i když mnohé z nich ještě formálně existují. Když bude některý stát proti nám něco namítat, bude to jen z vnějších důvodů, ale v každém případě s naším vědomím nebo dokonce s naším souhlasem, neboť takový antisemitismus potřebujeme k udržení závislosti našich níže ustanovených bratří.

Ve skutečnosti už před sebou nemáme žádné překážky. Naše svrchovaná vláda se nachází v tak mimozákonném postavení, že se dá všeobecně označit pregnantním slovem diktatura. Mohu s klidným svědomím prohlásit, že my děláme zákony, že my jsme soudci, že vynášíme rozsudky smrti, udělujeme milost a že také jako vrchní velitelé vojsk jsme pevně v sedle“ (9,3-4).

„Jak důvtipní byli naši staří mudrci, když nám řekli, že k dosažení cíle se nesmíme bát použít každý prostředek, a ani nemáme počítat oběti. Nikdy jsme nepočítali oběti těchto nežidovských zvířat, i když mezi obětovanými bylo také mnoho našich lidí“ (15,12). „**Ale každá oběť z naší strany vyváží před Bohem tisíce Nežidů**“ (2,7).

„Nekonečně hloupí političtí dobrodruzi se ihned vrhnou na tyto nové problémy, aniž budou tušit jejich podstatu. Otázky vysoké politiky nejsou známy nikomu jinému než těm, kdo je po staletí studovali a ovlivňovali“ (13,1).

„Připomeňme si francouzskou revoluci. ... Tajemství jejich příprav dobře známe, protože **byla dílem našich rukou**. Od té doby jsme lid vodili od zklamání ke zklamání takovým způsobem, aby se nakonec odvrátil i od nás a přijal vládce z krve Sionu, kterého světu chystáme“ (3,16).

„Máme před sebou projekt, který jako správný válečný plán vytyčuje strategickou linii. Od něho se nesmíme ani v nejmenším odchýlit, nechceme-li přijít o ovoce staleté práce“ (1,17).

„Nežidé naproti tomu se při svém rozhodování nenechávají vést znalostmi a nestranným posuzováním dějin, ale pouze teoretickými vědomostmi, kterým chybí kritické uvažování nad výsledkem. Proto s nimi vůbec nemusíme počítat. Necháme je, aby se určitý čas ještě bavili a žili v naději na nové zábavy. Jen ať i nadále věří, že jsou pro ně nejdůležitější věci teoretické zákony, které jsme jim předložili... Jejich slepou víru v tyto zákony v nich ještě utvrdíme pomocí našeho tisku. Nežidovská inteligence bude hrdá na své vědomosti a sama uvede do praxe všechny vědecké teorie, které sestavili naši náhončí, aby vedli ducha Nežidů směrem, který nám vyhovuje...“ (2,2).

„Tím budou národy a vlády Nežidů, které jsme takto naučili uvažovat, pozorovat a nahlížet věci tak, jak jim je my předložíme a ještě nás budou považovat za dobrodince a zachránce lidstva“ (7,2).

Jak sebejisté vědomí vlastní moci promlouvá z těchto vět, a skutečnost dává mluvčímu za pravdu! Na mírové konferenci ve Versailles bylo předloženo několik mírových programů a mezi nimi také židovský; ten byl také jako jediný přijat v úplnosti a bez nejmenší změny. Protokoly sionských mudrců přiznávají (a skutečně události dokazují), že **světové Židovstvo je centrálně řízená, internacionálně organizovaná politická moc**, jež bez ohledu na čas a oběti uskutečňuje své světovládné plány.

Zmíněný program je prastarý, neboť „již dávno mudrci prohlásili, že oběti Nežidů se nemají počítat“. Od té doby, kdy si Izrael začal mesiánský příslib vykládat materiálně-politicky ve smyslu vlády nad světem, počala klíčit světská mesiánská touha, šílená naděje všech Židů, že v jejich pozemské světovládě „budou požehnány všechny národy“.

Po čtyři tisíce let putuje tento národní kmen staletími. V biblickém Abrahámovi uctívá svého praotce, a již jemu bylo prorokováno, že v jednom z jeho potomků budou požehnány všechny národy světa. Později říkali proroci tomuto národu stále znovu a znovu: „Bud' svatý, můj lide, neboť z tvého královského rodu má jednu vyjít spása světu, „jas osvícení pohanům“.“ A tento národ čekal a čeká dodnes na spasitele, na Pána světa!

Stalo se, že jednou jeden přišel a byl z královského rodu. Již jako o dítěti bylo o něm řečeno: „Ejhle, tento je znamením, kterému budeme odporovat.“ A když se stal mužem, provolávali mu: „Hosana, synu Davidův! Pochválen buď ten, který přichází ve jménu Páně!“ Ještě týž týden však ti samí lidé křičeli: „Na kříž s ním! Jeho krev na nás a na naše děti!“

Tato strašná kletba vystoupila k nebesům. Hrozná byla pak zkáza Jeruzaléma, a ti z Židů, kteří unikli krveprolití, potom žalostně putovali cestou rozptýlení mezi všemi národy podle Mojžíše: „Hospodin tě rozptýlí do všech národů od jednoho konce země do druhého“ (Dt 28,58-64). Od té doby Židé žijí jako parazité, nesmísili se s ostatními národy a po dlouhá staletí jsou nositeli tajemství, střeženého svými mudrci: „Čekáme na spasitele, na pána světa.“ A také se odedávna ze všech sil snažili připravit mu cestu – ve svých zvláštních školách.

Když pak byl do privilegované politické vrstvy šlechty udělán průlom, mohli se Židé konečně zmocnit i této oblasti, a od té doby už „nepočítali oběti nežidovských zvířat“, která nechávali vzájemně se vybíjet po tisících, ba po milionech.

Neviditelně jako démon se mezi nás vplížil Ahasver a proto zjevení tohoto zlého ducha nemůžeme zažehnat. Mučí nás a trýzní, ale my to nevidíme. Snažíme se a plahočíme v naději, že pracujeme pro sebe, ve skutečnosti však mu napomáháme k světovládě. Vůdci lidstva „sní o své vládě, kterou už dávno nemají“, protože „ve skutečnosti jsme zničili všechny vlády kromě naší“. S až děsivou jistotou to říká sionský mudrc.

Ahasverovi pohůnci nás tlačí do propasti, vyhánějí do temné noci, a opravdu je už pokročilý soumrak! Kletba strašlivého dne dějin světa se blíží: „Na kříž s ním! Jeho krev na nás a na naše děti!“ Národ, který sám sebe tak hrozně proklel, přenesse prokletí také na národy za jejich odpad. Přijde prokletí na nás, na židovským materialismem a nevěrou „požehnaný“ svět, na Jidášem prokleté stříbrňáky, dopadne na všechny křesťanské zrádce a buřiče od husitství po reformaci, od Voltaira až po novopohanství. Všichni, všichni dostanou svůj podíl na vládě národa, který se sám proklel.

Tentokrát to ještě možná bude jen přechodná bouře, očištné povětrí.

Teprve příští zahrne prokletím celý svět.

3. Zlato světa

„Díky tisku jsme již ve svých rukou shromáždili zlato, i když nás jeho získání stálo mnoho slz a krve“ (2,7).

„Zlo je jediným prostředkem k dosažení dobra. Proto nesmíme váhat použít korupci, podvod a zradu tam, kde to může pomoci našemu cíli. V politice je třeba uchvátit bez váhání majetek jiného, jestliže nám to pomůže k podrobení majitele a k posílení vlastní moci... Náš stát, který jde cestou pokojného dobytí světa, dá podnět k nahrazení válečné hrůzy nenápadnějšími, ale účinnějšími popravami, až po udržení teroru jako prostředku k dosažení slepé poslušnosti“ (1,26).

„Na troskách rodové šlechty jsme vytvořili aristokracii naší inteligence a peněz. Za hlavní znak této nové aristokracie jsme **prohlásili bohatství, které ovšem záleží jen na nás**“ (1,31).

„Když pak všemi tajnými prostředky a zlatem v našich rukou vyvoláme všeobecný hospodářský nedostatek a bídu, vrhneme naráz do ulic nesmírné davy dělníků ve všech státech Evropy...“ (3,13).

„Všechny součásti vládního mechanismu jsou udržovány v chodu silou, která je výhradně v naší moci. Tou silou je zlato“ (5,8).

„Budeme mít kolem sebe štáb bankovních odborníků, kapitalistů, průmyslníků a především nám oddaných milionářů, protože o všem se nakonec rozhoduje ciframi“ (8,5).

„Proto jsme na začátku způsobili vzestup papírů nežidovských států, abychom je pak srazili dolů a zmocnili se jich“ (21,7).

Hebrejci byli od prvopočátku rasou prvotřídních kšeftařů a jejich náruživá záliba ve stříbrnících, které se vždy a všude tak horlivě snažili získávat, jim v průběhu staletí vynesla tolik nenávisti a pronásledování, zvláště když se k tomu ještě pojil odpudivý egoismus jako další rasová vlastnost. Přestože se časy měnily, Žid zůstal stále stejný, jak nám dokazují Protokoly.

„Štáb bankéřů a kapitalistů!“ Na tři stovky židovských velkobank dřepí jako obrovitý pavouk v týlu národů celého světa a vysává jim morek z kostí. Kromě toho je zde ještě téměř nekonečný počet menších bankovních pijavic.

Burza je zcela čistě židovský monopol a právě tímto zařízením si Židé nejrychleji naplnili měšce zlatem Nežidů. Zlořečené stoupání a klesání kurzů, jímž si Židé přivlastnili již celé státy a národy! Tehdy kolem roku 1897 s tím začali a dnes jsou již prakticky hotovi. Nikomu jen trochu vnímavému nemohlo ujít, že měny ústředních mocností byly uměle zničeny a tím se jim vnutila nadvláda internacionálního kapitálu. Dnešní rakouský šilink a německá zlatá marka žijí už jen z milosti zahraničních půjček. Z toho důvodu také židovský mírový program zahrnoval prakticky nikdy nekončící reparace. Wilsonovým hospodářským poradcem a současně politickým diktátorem byl Žid, mister Baruch. Pouze Židé rozhodovali o všech velkých evropských otázkách.

Všeobecná krize, v níž se nyní všechny státy zmítají, byla záměrně vyvolána židovskými penězi.

„Tím, že jsme stáhli peníze z oběhu, vyvolali jsme ve všech státech Nežidů hospodářské krize. Odňali jsme státům obrovské sumy, a ty jsou nyní nuceny obracet se k našim kapitalistům se žádostmi o půjčky. Placení úroků z těchto půjček zničilo finance států a podrobilo je našemu kapitálu“ (20,20).

„Pak nastává období půjček, které pohltí zbývající fondy a uvrhnou všechny státy do úpadku. ... Proto jsou všechny nežidovské státy před bankrotem“ (20,27-28).

„Zahraniční půjčky jsou pijavicemi na tělech států, které se nedají setřást, ledaže by odpadly samy nebo by je stát odstranil mocensky. Avšak vlády nežidovských států tyto pijavice neodstraňují, naopak je rozmnožují, a tím si samy podřezávají žíly jako sebevrazi“ (20,29).

„Co jiného než pijavice je taková půjčka, zvláště pak zahraniční? ... Nese-li dluhopis pětiprocentní úrok, je během dvaceti let znovu zaplacen. Za čtyřicet let je zaplacen dvakrát, za šedesát let třikrát. A přitom je původní kapitál nesplacen a dluh zůstává“ (20,30).

„Z toho plyne, že vlády jsou pak nuceny ubohým poplatníkům vyrvat poslední haléř na splacení úroků cizím kapitalistům, místo aby tu též sumu vybrali předem na daních, z nichž se žádný úrok neplatí“ (20,31).

„Od té doby, kdy si na naši radu a podplácením začaly vlády vypůjčovat v zahraničí, počalo státní bohatství proudit do našich rukou a všichni Nežidé jsou nám poplatní“ (20,32).

„Nedbalost nežidovských panovníků ve státních záležitostech, jejich neznalost finančních problémů, úplatnost a nespolehlivost jejich ministrů je **zadlužily u našich bankéřů do té míry, že se nás už nikdy nezbaví**“ (20,33).

„Neschopnost čistě zvířecího myšlení Nežidů je zřejmá; vůbec jim nepřišlo na mysl, že když si vypůjčí na úrok, musí tento kapitál i s úroky a úroky z úroků stejně odebrat ze státní pokladny, aby nám je mohli splatit. Nevidí, oč výhodnější by bylo tyto peníze vybrat přímo od svých poplatníků, jimž se žádné úroky neplatí!“ (20,36).

Jak trpké a brutální konstatování pro nás! Nyní však již známe nejhlubší, poslední tajemství hrozné války, špatného míru, smutné současnosti i tušení neblahé budoucnosti. Známe také nejskrytější tajemství komunismu. Henry Ford⁶ ve své znamenité knize „Mezinárodní Žid“ na základě přesvědčivých důkazů o bolševismu a komunismu uvádí:

„Shrneme-li si všechny poznatky, pak nám vyplyne nevyhnutelný závěr, že bolševická revoluce byla pečlivě připraveným podnikem internacionálních židovských financí“ (str. 213). „**Bolševismus je antikapitalistický jen ohledně nežidovského vlastnictví**“ (str. 218). „Rudá revoluce je největší spekuláční operací celých lidských dějin“ (str. 218). „Rusko nabízí smutnou podívanou, jak je nejnižší nežidovská vrstva vedena židovskými vůdci proti nežidovské vyšší třídě“ (str. 123). Stručně lze říci, že nesmírné přírodní bohatství je sionismu zcela neomezeně k dispozici pro jeho nejvyšší imperialistický cíl dobytí světa.“

A Protokoly říkají:

„Sami dobře víte, pánové, kam taková nedbalost zavedla nežidovské vlády a k jakému finančnímu rozvratu dospěly nežidovské státy i přes obdivuhodnou pracovitost svých národů“ (20,40).

„Je nutné uplatňovat program násilí a lsti nejen proto, že je to pro nás výhodné, ale především, že je to naší povinností a že jen tak dosáhneme vítězství“ (1,26).

4. Tisk

„Kdyby se ukázalo bez obalu všechno, co se skrývá za moderní diplomacií, svět by užasl nad její d'ábelskostí. Liberální tisk po staletí jen rozkládal a ochromoval, zvláště pak z Vídně; přívaly bahna a špíny převratu daly povstat novým démonům bezbožného žurnalistu.“⁷ Tisk byl a je nejdůležitějším nástrojem v rukou Ahasvera a již od dávných dob mu odváděl svou satanskou službu. Mudrc ze Sionu to konstatuje se sadistickým výsměchem:

⁶ Židé nakonec dostali Henry Forda na kolena. Musel odvolat a odprosit. Skutečnost však zůstala skutečností a židovská moc se ukázala také zde.

⁷ Dr. Eberle, *Schönere Zukunft*, I.

„Díky tisku jsme ve svých rukou shromáždili zlato, i když nás jeho získání stálo mnoho slz a krve...“ (2,7).

„... Byli jsme první, kdo vrhl do davu heslo ‚volnost, rovnost, bratrství‘. ... Ani zdánlivě vzdělaní a inteligentní Nežidé nepozorovali rozpornost vnitřního smyslu těchto slov ve vztahu ke skutečnosti, stejně jako nepozorovali, že v přírodě neexistuje rovnost, protože příroda sama vytvořila různost rozumu, povah i schopností, a všechno podřídila svým zákonům“ (1,28).

„Nežidé se naproti tomu při svém rozhodování nenechávají vést znalostmi a nestranným posuzováním dějin, ale pouze teoretickými vědomostmi, kterým chybí kritické uvažování nad výsledkem. Proto s nimi vůbec nemusíme počítat. Necháme je, aby se určitý čas ještě bavili a žili v naději na nové zábavy. Jen ať i nadále věří, že jsou pro ně nejdůležitější věci teoretické zákony, které jsme jim předložili. Jejich slepou víru v tyto zákony v nich ještě utvrdíme pomocí našeho tisku... Nežidovská inteligence bude hrdá na své vědomosti a sama uvede do praxe všechny vědecké teorie, které sestavili naši náhončí, aby vedli ducha Nežidů směrem, který nám vyhovuje. ... Nemyslete si, že toto tvrzení jsou jen prázdná slova. Vzpomeňte na úspěch, jaký nám přinesly teorie Darwina, Marxe a Nietzscheho. Demoralizující vliv těchto teorií je vám už dnes zcela zřejmý“ (2,2-3).

Ano, tento demoralizující vliv je skutečně mimo jakoukoli pochybnost! Stará Venuše nestydatě trůní na tučné svini, na svém hříšném těle má korunu, a nechává si holdovat jako královna pěkné chvílky. Vznešená důstojnost ženy, zrozená z křesťanství, byla odhozena do stoky; matky masově vraždí nenarozené syny a dcery a tato bílá smrt nemilosrdně po milionech pohlcuje nové generace národů jako moderní Moloch, jehož pomstě se kdysi obětovaly děti. Pekelný démon radostně skučí nad tak vydařeným kouskem a jeho židovští služebníci masové vraždy pokrytecky obhajují pod líbivým heslem „svobodného rozhodování matek“. Nebo třeba židovský tisk začne žvanit o Darwinovi a jinak rozumný a vynalézavý Nežid hned úslužně leze bezmála po čtyřech, aby vypadal jako opice a ne jako Boží stvoření. Stále nestoudněji nás židovské rotačky zahánějí do materiální i duchovní propasti brutálního sebezničení. **V tom právě spočívá satanská zchytralost, že dílo vlastní zkázy musejí konat samy národy ze židovského návodu.** Všechno, co židovské písemnictví předkládá „křesťanské společnosti“ jako duševní potravu, je jí s vytřeštěným pohledem také stráveno a přežvýkáno – včetně těch nejhorších jedů. I ten sebevětší nesmysl je vždy vděčně přijímán a polykán! „Více Židů, více světla!“ Poslechněme si znovu moudrost ze Sionu:

„Tisk je v současných státech velmoc, jíž se ovládá veřejné mínění. Jeho úlohou je poukazovat na zdánlivě oprávněné požadavky a stížnosti lidu, **rozdmýchávat nespokojenost a nenápadně tlumočit naše intence.** ... Tisk je zosobněním tak zvané svobody. Ale vlády nežidovských států nedokázaly využít veliké moci tisku a proto padl do našich rukou. Tiskem jsme dosáhli obrovského vlivu a přitom jsme sami zůstali ukryti v pozadí“ (2,5-6).

„Abychom tyto ctižádostivé svedli k zneužívání moci, rozeštvali jsme všechny síly navzájem podporováním jejich liberálních tužeb po nezávislosti... Dali jsme k tomu mnoho silných podnětů. Ozbrojili jsme všechny strany a za cíl jsme jim postavili touhu po vládě. Vlivem těchto rozkolů jsme vlastně proměnili všechny státy v arény, v nichž se odehrávají stranické boje a rozkoly. Nepořádky a z nich vzešlý úpadek se již brzy objeví na všech stranách“ (3,4).

„Neúnavní žvanilové přeměnili parlamentní zasedání na řečnické produkce. Drzí žurnalisté a nestydatí pomlouvači denně napadají státní správu. Zneužívání moci připravuje zhroucení všech konstitucí, které se již dnes kymácejí pod ranami rozzuřeného lidu“ (3,4).

„Při dnešním stavu vědy a směru, který jsme jí dodali, **lid slepě věří tištěnému slovu a prostřednictvím tisku hlásaným bludům**. Dělá si klamné závěry, které mu díky jeho nevědomosti našeptáváme a nechává se snadno infikovat nenávisť proti všem třídám, které se mu zdají být vyšší než ta jeho, protože nikdy nepochopí skutečný význam každé třídy pro organizaci společnosti“ (3,12).

Opravdu pěkné vyhlídky! Nežli se křesťanské vlády stačily rozkoukat, seděl už Žid v redakcích, vydavatelstvích a zpravodajských agenturách. ... Díky tiskové svobodě se „žurnalistika stala prvkem rozkladu nežidovské společnosti. Na celém světě, kde se tiskařská čerň klade na papír (který jak známo snese všechno), děje se tak k větší slávě lva z kmene Juda – avšak na účet křesťanských národů. Podivný lid, takoví křesťané! Každým dnem a každou hodinou si nechávají předepisovat, co je to kultura, vzdělání, civilizace. **Je strašným trestem těch, kteří nevěří Boží pravdě, že musejí věřit všem hloupostem, jež se jim v obratné úpravě nařizují k věření**“.

„Jak vysvětlit tak podivný jev, jakým je nedůsledné chování davu vůči stejnému sledu událostí? Jediným vysvětlením této skutečnosti je zdůvodnění diktátorů, kteří svými náhončími přesvědčují lid, že každé zneužívání moci se děje za účelem sledování vyššího cíle, kterým je všeobecný blahobyt národa, bratrství, sjednocení a rovnost. Přirozeně už nikdo lidu neprozradí, že toto sjednocení se má uskutečnit jen pod naší vládou“ (3,19).

„Ukázali jsme si, že pokrok zavede všechny Nežidy na platformu rozumování. Náš despotismus bude takového rázu, že vyloučí jakékoli povstání nejen spravedlivou přísností, ale především odstraněním liberalismu ze státního zřízení“ (3,15).

„Ukážeme jednomu z evropských států svou sílu atentáty a terorem, a kdyby se chtěli proti nám všichni postavit, potom jim odpovíme americkými, čínskými nebo japonskými děly“ (7,6).

„Pevná vláda musí neustále povznášet svoji vážnost. To docílí nejlépe neustálým poukazováním na svoji moc a neotřesitelnost, čímž vyvolá žádoucí dojem vlastní nezranitelnosti a tajuplné vyvolenosti Boží. Takovou byla až do

našich časů **autokracie ruského cara, vedle papežství náš jediný vážný protivník na celém světě**“ (15,5).

Někdy v blízké budoucnosti nás tedy čeká ideální říše sbratření, a její rozum má tvořit židovský despotismus. O takové krutovládě však máme před očima velmi hezký obrázek v ruském bolševickém státu. Jde již o krystalizující židovskou moc, ba dokonce o dokonalý předobraz a příklad židovské říše rozumu, kde je jakýkoli odpor potlačen „moudrou přísností“. Velmi úzká vrstva židovských autokratů drží pevně v ruce stát i společnost. Několik příkladů: Rada lidových komisařů má 22 členů a z nich je 17 Židů; v komisariátu vojenství je na 43 členů 33 Židů; ze 16 diplomatů na komisariátu zahraničí je 13 Židů; mezi 23 provinčními komisaři je 21 Židů.

Mezi 540 vůdci sovětů je 34 Lotyšů, 10 Němců, 12 Arménů, jen 30 Rusů a **447 Židů**. Aristides Andronikos nazývá sovětskou vládu židovským triumfem, který běsní stejně proti ruskému lidu jako proti křesťanskému náboženství. (Naše údaje jsou z let 1922-1923.)

„Jediný skutečný nepřítel vedle papeže“, ruský car a s ním nespočetné tisíce příslušníků ruské inteligence, byli povražděni. Již v roce rusko-japonské války 1905, tedy „japonskými děly“, byl Rusku určen osud „říše rozumu“. Po velké vzpouře z roku 1905 začal obrovský proud židovských vystěhovalců z Ruska do Ameriky. Ze svých společenstev, z „kahalů“, si přinášeli nenávist a pomstychtivost a v New Yorku přistávaly obrovské zástupy „uprchlíků“. Tam pak ve zcela semitských částech města probíhalo vlastní zaškolování, tam se zdokonalovali revoluční předáci na židovské státníky, kteří měli vést ostatní k triumfu nad carem a pravoslavnou církví. Především zde probíhal výběr a určování vůdcovských elementů... A když se pak v roce 1917 začal ruský stát otřásat, byli již všichni na svém místě. Všechny vlaky na severu vezly hotové náklady židovských revolucionářů. Židovský demagog vyzváněl do útoku, židovský státník se zmocnil nejvyššího vedení, židovský štáb uchopil do svých spárů armádu. Během několika měsíců byl celý státní aparát republiky rad plně ve „vyvolených“ rukou... Nyní se ruská říše svíjí pod krutostí židovské knuty a ruský lid bloudí v temnotách, v rudém tratolišti...

Teror rudých rebelů však dosahuje již daleko za hranice Ruska. Je třeba omámit podle možností celý svět a proto se vystrkuje do popředí vlajka boje proti kapitalismu. ... Cílem je skutečně celý svět. V sovětském státu bylo dosaženo prvního stupně Jákobova žebříku k světovládě. Všude se dnes situace vyhrocuje natolik, že další stupně už vůbec nejsou žádnou bajkou; je jimi univerzální vláda Izraele na celém světě.“⁸ Hlavním náhončím Izraele byl v tom liberalismus.

„Od té doby, kdy jsme **do státního organismu vpravili jed liberalismu**, změnili jsme celý jeho politický ráz; všechny státy jsme nakazili smrtelnou chorobou, podobnou rozkladu krve. Zbývá už jen počkat na konec jejich smrtelného zápasu“ (10,11).

⁸ Hrabě E. S. Eudoxius.

„Slovo ‚svoboda‘ strhává lidskou společnost do boje proti každé vrchnosti a autoritě, ať už přírody nebo Boha“ (3,20).

„Získali jsme pro sebe utopisty všech odstínů: demagogy, monarchisty, socialisty i komunisty, a všechny jsme zapřáhli pro sebe“ (9,6).

„... K ovládnutí veřejného mínění musíme masy neustále uvádět v úžas předkládáním zcela protichůdných názorů tak dlouho, až Nežidé v tom labyrintu úplně zabloudí a usoudí, že je nejlepší nemít vůbec žádné politické přesvědčení“ (5,15).

„Veřejnost ovšem nesmí tušit pravý stav věcí, a proto **budou naše časopisy zastávat zdánlivě protichůdná stanoviska a směry**, aby si získaly důvěru a přetáhly protivníky na naši stranu“ (12,9).

„Na třetím místě budou stát zdánlivě opoziční listy; alespoň jeden časopis musí stát v nejostřejší opozici proti nám... Naši nepřátelé budou tento zdánlivý odpor považovat za opravdový a odkryjí nám své karty“ (12,12).

„Tak jako indický bůh Višnu budou mít tyto časopisy sto rukou, jimiž se budou dotýkat změn pohybu veřejného mínění. Každým jeho záchvěvem budou řídit veřejné mínění směrem nám vhodným, neboť rozrušený člověk snadno ztrácí soudnost a nechává se ovlivňovat vším možným. Hlupáci, kteří se domnívají, že následují mínění svého listu, budou ve skutečnosti zastávat naše mínění, anebo takové, jež nám vyhovuje. V domnění, že zastávají směr svého tisku, budou ve skutečnosti kráčet za praporem, který před nimi rozvineme“ (12,13).

Největším zločinem liberalismu je skutečnost, že až do základů změnil strukturu států a vedl lidi k vzpouře proti Bohu, přírodním zákonům i lidským ustanovením. Zničením starého státního organismu vyvolal politický chaos a zpřevracel správně utvářené krystaly společnosti v bezcenný a bezmocný konglomerát střípků. „Víra v autoritu byla obětována tupé majoritě“ všude tam, kde stranický chaos všechno atomizoval. Židům nyní stačí už jen „počkat na konec smrtelného zápasu“. Všechny ideologie, strany a směry byly v tom smyslu již dávno podmínovány!

My pošetilí Árijci! Namlouváme si, že jsme vzdělaní a nezatížení předsudky, a přesto jen vyjadřujeme postoje, které si Židé od nás žádají a jež nám jako opium vpravili do žil svým tiskem. „Kdyby se nějaký křesťanský panovník nebo státník jen křivě podíval na jakékoli liberální noviny, hned by se veškerý světový tisk rozkřičel: ‚Utlačování národa, zotročování lidské svobody!‘ Lenin tvrdě potlačil nejen noviny, ale také masově vraždil lidi ještě mnohem hůře, než jak se hubí štěnice.“⁹ Členové čety jako inkarnovaní ďáblové svým obětem vypichovali oči a do ran nalévali kyselinu, usekávali jim prsty, vyřezávali jazyky, dávali jim ruce do vřelé vody a pak z nich „stahovali rukavičky“, mladé ženy znásilňovali, uřezávali jim prsy a párali břicha... a kde je výkřik zděšení a hrůzy? Kde zůstala vlna rozhořčení a volání po trestu za tak zrůdné zločiny? V celé džungli židovského tisku se tak říkajíc

⁹ Hrabě E. S. Eudoxius.

nepohnul ani lístek! Jestliže však kameloti ve Vídni prodávají na ulici křesťanské noviny, vzduch se otřásá pokřikem: „Zločinná provokace!“

My pošetlci již dnes bohužel musíme pochodovat pod praporem, který Izrael milostivě před námi rozvinul! Proč jsme museli připustit konání sionistického kongresu ve Vídni? Proč měli jeho účastníci na rakouské státní dráze neslýchané slevy? „Už jsme zničili všechny vlády kromě naší, i když mnohé z nich ještě formálně existují.“ Avšak naslouchejme dál, přijdou ještě krásnější věci:

„To by se mohlo stát tehdy, kdybychom lid, unavený nesváry a nemohoucností vlád poštváli, a ten by zvolal: ‚Svrhněte je a dejte nám panovníka, jenž by nás sjednotil a odstranil příčiny všech rozporů, totiž státní hranice, státní dluhy a náboženství, dejte nám krále, který zabezpečí klid a mír, jaký nám nemohou dát naši vládcí a vlády‘“ (10,25).

„... Jakou roli hraje tisk? Pomáhá nám k **probouzení vášní a vyvolávání stranických rozporů**. Je prázdný, nespravedlivý a lživý, a většina lidí vůbec neví, čemu vlastně slouží“ (12,2).

„Když jsme si již v hrubých rysech načrtli postup jednání, přikročím nyní k projednání těch opatření, která nám pomohou prosadit vládní soustavu v našem smyslu. Těmi jsou svoboda tisku, spolčovací a shromažďovací právo, svoboda vyznání, volební právo a mnohé jiné věci, **které musí zmizet z lidského vědomí**, nebo budou muset být důkladně změněny“ (11,3).

„Tak konečně přišla doba republik a my jsme mohli **nahradit skutečného vládcí karikaturou v podobě presidenta, vybraného z našich kreatur a otroků**, tedy z davu. To byla nálož, kterou jsme položili pod Nežidy, lépe řečeno pod nežidovské národy“ (10,12).

„V tak zvaných pokrokových zemích jsme podnítili vydávání bezvěreckých, špinavých a opovrzení hodných knih“ (14,3).

„Z této okolnosti pro nás plyne výhoda možnosti odstranit i ten poslední zákmit samostatného myšlení Nežidů, které již tak dlouho řídíme nám žádoucím směrem. Tento způsob duchovního zotročení má svůj výraz v tom, čemu říkáme názorné vyučování, který nám vychovává z Nežidů poslušná zvířata, jež musí nejprve něco vidět, aby to pochopila“ (16,8).

Zmocnili jsme se již justice, volebního práva, tisku, osobních práv a především vzdělávání, které je pilířem skutečné svobody.

Zdemoralizovali a otupili jsme mládež Nežidů tím, že jsme ji vychovávali podle zásad a teorií, jež sami pokládáme za falešné, ale které jsme vpravili do jejich myšlení a vědomí“ (9,11-12).

„Donutíme vlády Nežidů jednat v záměrech našeho široce rozvinutého plánu, který se již blíží svému cíli. Bude nás v tom podporovat veřejné mínění, které prostřednictvím všemocného tisku zcela ovládneme. Až na několik výjimek, s nimiž nemusíme počítat, je **tisk skutečně již na nás zcela závislý“** (7,5).

Zde máme jasný obrázek moci hebrejského tisku v prvních dvaceti letech našeho století. Tři čtvrtiny tisku v Berlíně patří přímo Židům; mezi nimi všechny významné listy. Všechna největší německá vydavatelství (Ullstein, Mosse atd.) jsou židovská. Rovněž nejvýznamnější tiskové agentury (Wolff, Hirsch-Herold a Presse-Telegraph) patří synům Abrahámovým. Tisková zpravodajská služba je z osmi desetin řízena Židy. Ve Vídni je tisk z dobrých devadesáti procent židovský včetně inzertních služeb. V Československu je na prvním místě židovský tiskový koncern Mercy. V Maďarsku patří osmdesát procent novin příslušníkům kmene Juda. Stejný obrázek nabízí Paříž; největší listy Temps, Gaulois, Figaro a Petit Parisien jsou vlajkovou lodí židovského tisku. Italská zpravodajská agentura Agenzia Stefani je majetkem Jakobových synů Friedländera a Mayera. V Anglii a Americe znovu tentýž obrázek i stejná jména jako Strauß, Adolf Ochs, Fraenkel, Pollak, Kantor a Cohen. Že je sociálně demokratický tisk všude řízen výhradně Židy, není snad známo jen samotným dělníkům. Sionský mudrc tedy ani v nejmenším nepřeháněl, když prohlásil: „Až na několik výjimek, se kterými nemusíme počítat, je tisk skutečně již na nás zcela závislý.“

Slovo jako výraz našeho duchovního života nám již nepatří a stalo se mocenským patentem Židů. Rovněž divadlo a literatura všeho druhu jsou téměř výhradně v rukou Židů. Zvláště na divadelní scéně se stále silněji dotírá na křesťanskou společnost a čím dál otevřeněji se rozkládá a ničí všechno, co nám bylo až dosud posvátné a nedotknutelné. Jménem umění se z morální instituce stala stoka špíny. S hrdým vědomím vlastní nabyté moci mudrc ze Sionu říká:

„Jak jinak bychom totiž mohli dosáhnout svého cíle, vnést nepořádek a chaos do nežidovské státní správy? Důležitým pomocníkem jsou nám v tom právě státní úředníci. **Musíme v nich podporovat jejich nejhorší vlastnosti,** totiž sklony k zneužívání svěřené moci a k podléhání korupci, čímž potom nakazí dříve či později i ostatní.“

„Podařilo se nám prosadit – a myslím s plným úspěchem – že Nežidé vůči politickým zločincům nepostupují podle svých zásad. Dosáhli jsme toho pomocí tisku, přednášek a našeho vyučování historie, v němž líčíme povstalce jako mučedníky pokroku a blaha lidstva. Tímto trikem jsme znamenitě rozšířili řady stoupenců liberalismu a dostali tisíce Nežidů pod náš prapor“ (19,4).

„V celé Evropě i na ostatních kontinentech musíme podporovat šíření nejednotnosti, nepořádků a nenávisti... Z toho nám plyne dvojí užitek. Za prvé si všude získáme respekt, protože si všichni uvědomí, že máme moc vyvolat chaos nebo zavést pořádek podle svého uvážení. Všichni si navyknou považovat nás za nutné zlo.

Za druhé našimi intrikami zamotáme všechny nitky, které jsme vpletli do vládních systémů politikou, hospodářskými smlouvami a finančními závazky. Abychom toho dosáhli, museli jsme projevit v jednání a obchodě velkou dávku mazanosti a prozíravosti. V tak zvaných oficiálních projevech budeme zaujímat postoj pozorovatelů a vystupovat na oko čestně a ochotně“ (7,2-3).

„Ukážeme jednomu z evropských států svou sílu atentáty a terorem“ (7,6 – viz bolševické Rusko!).

A protože je dnes tento zbožný židovský plán z roku 1897 z největší části hroznou skutečností, nemůže již nikdo mluvit o nějakém antisemitském padělků nebo zavírat oči před faktem jednotného nejvyššího židovského vedení.

Sama skutečnost nám jasně a hlasitě říká: Protokoly sionských mudrců je třeba brát opravdu vážně! Dílo zkázy bude již v dohledné době dovedeno k závěru; jen pro Židy samotné tyto satanské zásady neplatí:

„Nežidům sice kážeme liberalismus, **ale náš lid a své náhončí udržujeme v bezpodmínečné poslušnosti**. ... Tímto opatřením jsme v zednářstvu vykonali sebemenší nutkání k neposlušnosti nebo odporu“ (15,13).

„**Právě takový antisemitismus potřebujeme k udržení závislosti našich níže ustanovených bratří**“ (9,3).

Jestliže bude jednou národ Judy veleben jako dobrodinec a spasitel, a panovník z domu Davidova nastoupí na světový trůn, co má následovat? Potom už nebude zapotřebí lidských práv, svobody tisku, svobody shromažďovací a náboženské, nebude žádného volebního práva ani mnohého dalšího. Proto budou všechny tyto věci naráz vyškrtány ze židovského vládního programu:

„Spoutáme tisk a budeme jej držet na uzdě. Stejně tak naložíme s ostatními tiskovinami... Ze zpracovávání veřejného mínění, které dnes stojí tolik peněz, si uděláme pomocí cenzury vydatný zdroj příjmů pro náš stát. ... Zavedeme zvláštní tiskovou daň a při zakládání novin nebo tiskárny budeme požadovat kauci, kterou se bude ručit za případný útok proti naší vládě prostřednictvím tisku. Jestliže v něm přesto budeme napadeni, potrestáme nemilosrdně každý útok vysokými pokutami. Daně, kauce a pokuty budou současně pro stát zdrojem velkých příjmů. Nikdo už pak nebude moci beztrestně napadat naši neomylnou politiku“ (12,3).

5. Dělníci

Kontrolovaný tisk tedy Židům prokázal a stále prokazuje nesmírně cenné služby. To platí zvláště v dělnické otázce. Židovskému tisku se znamenitě podařilo prezentovat dělnickým masám „insere Lait“¹⁰ jako dobrodince lidu. Sociální demokracii vytvořili a také i z největší části vedou Židé... V Německu se o to starali a starají Marx, Eisner, Kautsky, Singer, Luxemburgová a spol. V Rakousku pracují v témže smyslu Adler, Austerlitz, Breitner, Glöckel, Duetsch, Kiß, Friedländer, Oppenheim a mnozí další. Maďarsko v tom směru obšťastňují Diner-Denes, Pollak, Liechtenstein, Kun, Kunfi, Szamuely atd. Ve Francii pečují o blaho lidu Lafargue, Meyerheim, Blum a jim podobní. V Anglii to jsou např. Abrahams, Ben Tillet a Bernhard Schwab. Zcela stejný obrázek nabízí Amerika, neboť sám Juda nám říká:

¹⁰ V židovsko-německém žargonu „naše lidi“, tj. našince, Židy; pozn. překl.

„**My se budeme lidu vydávat za osvoboditele z útlaku** a navrhne mu, aby vstoupil do naší armády socialistů, anarchistů a komunistů, které všestranně podporujeme prostřednictvím socialistického zednářstva pod rouškou bratrství a humanity“ (3,7).

„Proto zůstává slepá moc lidu naší oporou. Jenom my sami budeme jejími vůdci a povedeme ji k našemu cíli.

Aby se ruka tohoto slepce nevymkla našemu vedení, musíme občas být ve styku s lidem. Když už ne osobně, tedy prostřednictvím našich nejoddanějších náhončích“ (9,9).

„Dopřejme lidu, aby si nějaký čas vládl sám, a tato samospráva jej úplně zničí. Okamžitě vypuknou nesváry, které se změní v sociální boje, až nakonec státy a jejich moc shoří v požáru válek.

Když se takový stát oslabuje otřesy nebo ho vnitřní rozepře vydávají napospas vnějšímu nepříteli, je ztracen, je v naší moci. Nadvláda kapitálu, který je zcela v našich rukou, se mu jeví jako záchranné lano, k němuž se pak musí i proti své vůli připoutat, aby neutonul“ (1,6-7).

„Pojem svobody poskytl možnost přesvědčit masy, že vládce není ničím jiným než pouhým správcem zemského majetku, tedy vlastnictví lidu, a že může být odložen jako pár obnošených rukavic. A už skutečnost, že je možné odvolat představitele a vládce národa, jej vydává do naší moci; jeho zvolení totiž závisí na nás“ (1,33).

„Jakmile jsme oddělili a postavili proti sobě prozíravou moc královskou a slepou sílu davu, ztratily obě naráz svůj význam a jsou bezmocné jako slepec bez hole“ (3,2).

„Mohlo by snad být nebezpečné, kdyby se spojila síla moudrosti vůdců se slepou silou davu. Ale proti tomu jsme se již dříve pojistili postavením překážky mezi obě tyto síly v podobě teroru, který proti sobě vzájemně užívají. ... **Proto zůstává slepá síla lidu naší oporou.** Jen my sami budeme jejími vůdci a povedeme ji k našemu cíli“ (9,8).

V Rusku si již Židé tuto metodu vyzkoušeli. Ruská inteligence byla doslova vyhlazena masami, které musejí poslušně odstraňovat vše, co by Židům stálo v cestě. Oni a jenom oni jsou v Rusku jedinými vůdci, jak dokazují výše uvedené jmenné přehledy. Pouze Židé dělají sadistické nástroje svých satanských plánů z bezmyšlenkovitých mas, z nic netušících davů, které jsou teprve nyní skutečně nesvobodné, zbídačelé a bezduché. Henry Ford, který svou již zde zmiňovanou knihu „Mezinárodní Žid“ postavil na Protokolech sionských mudrců, mj. píše: „Rusko je příkladem toho, jak jsou nižší nežidovské třídy židovskými vůdci popouzeny a řízeny proti nežidovským vyšším třídám“ (str. 123). **Nežidé se stávají brutálními vrahy svých soukmenovců v zájmu Židů.**

„Intenzivní boj o nadvládu a prudké otřesy v hospodářském životě **přetvoří lid na zklamanou, vyhaslou a bezcitnou společnost.** Ta pak bude projevovat absolutní odpor k vysoké politice i k náboženství. Její jedinou živou touhou bude vypočítavost a honba za zlatem, kterému se bude klanět jen proto, že je prostředkem k hmotným statkům. Tehdy nás budou následovat nižší třídy Ne-

židů v boji proti nežidovské inteligenci, která je naším mocenským konkurentem“ (4,6).

„Jsme mistry v umění ovládat masy i jednotlivce pomocí šikovně vyložených frází a umělých teorií, sociálních opatření i jiných duchaplných prostředků“ (5,5), ale také v umění „předstírat snahy o pomoc dělnické třídě, čímž ve skutečnosti začneme realizovat naše pravé hospodářské plány“ (6,5).

Proto také je „nezbytnou součástí našeho plánu vyzbrojování a posilování úlohy policie. Musíme docílit stavu, kdy nebude ve všech státech kromě nás nikdo jiný než proletářské masy, policie, vojsko a několik nám oddaných milionářů“ (7,1). (Tedy přesně tak, jako je tomu v bolševickém Rusku s jeho Rudou armádou!)

„Budeme vládnout pevnou rukou, protože držíme trosky kdysi jediné mocné, ale dnes nám už podrobené strany. Jsme nezměrně ctižádostiví, jsme pomstychtiví a nenávistní. ... Z nás vychází vše pohlcující teror a hrůzovláda, a také nám slouží lidé všech názorů a ideologií“ (9,5).

„Lid je již dnes bídou přikován k těžké práci mnohem pevněji, než tomu bylo v dobách otroctví nebo roboty... Z toho nebo onoho se mohl nějakým způsobem osvobodit, ale duchovní bídy se nezbaví. Do ústav jsme vložili práva, která jsou pro lid úplně bezcenná, mohou existovat jen v jeho představách, ale nikdy je nemůže uplatnit v praxi. Jaká je v tom výhoda pro proletáře, přetíženého prací a trdným údělem, že v demokracii mají žvanilové právo poučovat a novináři právo psát vedle vážných věcí kdejaký nesmysl? Jakýpak význam má ústava, když z ní proletariát nemá jiný užitek, než že smí sbírat drobty z našeho stolu, které mu **velkomyslně poskytujeme v podobě volebního práva, aby mohl vybírat mezi našimi náhončími?** Republikánská práva jsou pro tyto nešťastníky jen trpkým výsměchem, protože chomout každodenní práce jim znemožňuje jejich užívání a zbavuje je jistoty stálé existence, závislé spíše na stávkách, které jsou organizovány zaměstnavateli a jejich soudruhy“ (3,5).

„Zneužívání moci připravuje zhroucení všech konstitucí, které se již dnes kymácejí pod ranami rozzuřeného lidu“ (3,4)

„Šlechta, jíž patřil přirozeným právem podíl na výsledcích práce lidu, měla také samozřejmý zájem na zdraví a spokojenosti pracujících... Náš zájem je zcela opačný – způsobit zhoršení situace Nežidů.

Naše moc spočívá především v trvale špatné výživě a následné tělesné slabosti dělníka, protože jen tak ho podrobíme naší vůli a současně si zajistíme, že už nikdy nebude mít sílu se nám vzepřít. Hlad dává kapitálu mnohem více práv nad dělníky, nežli dávala zákonitá vláda panovníkovi a šlechtě. Bídou, závistí a nenávistí ovládneme lid a zničíme každého, kdo by se našim plánům postavil do cesty.

Až přijde konečně chvíle korunovace našeho světovládce, zničí a smetou ty samé ruce davu všechno, co by nám ještě překáželo“ (3,8-10). (V bolševickém Rusku již také skutečně „zničily a smetly“ šlechtu, inteligenci i klérus.)

„Takto vyvolaná nenávisť se bude ještě stupňovat hospodářskými krizemi, které ochromí veškerý obchod, řemesla a průmysl. Když potom všemi tajnými prostředky a zlatem v našich rukou vyvoláme všeobecný hospodářský nedostatek a bídu, vrhneme do ulic nesmírné davy dělníků ve všech státech Evropy naráz. ... Tyto davy budou s rozkoší prolévat krev těch, k nimž chovali nenávisť už od dětství a jejichž majetky nyní budou moci drancovat“ (3,13).

„**Nežidé jsou jako stádo ovcí a my jsme vlci.** Dobře víte, co se stane, když se vlci dostanou do ovčince“ (11,5).

Dodávat cokoli k těmto slovům zasvěceného Žida by bylo nošením dříví do lesa. Musíme se pouze ještě podívat na odvrácenou stranu krvavého obrázku, totiž co se stane, až mouřenín udělá svou práci, tedy až masy smetou všechno, co Židé zasvětili smrti.

„Nežidé budou opět nečinní, protože jim slíbíme, že dostanou zpět všechna uloupená práva ihned po poražení všech nepřátel klidu a míru a po rozpuštění politických stran. ... Nemusím vám doufám říkat, jak dlouho si na obnovení svých práv počkají“ (11,5).

„V okamžiku vyhlášení naší nové ústavy, kdy je lid ještě zcela ve strachu a bezradnosti omámen provedeným státním převratem, musíme v něm vzbudit přesvědčení, že jsme již tak mocní a nezranitelní, abychom s jeho míněním vůbec nemuseli počítat. Lid musí být přesvědčen, že nejenže nebudeme brát ohledy na jeho přání a názory, ale jsme rozhodnutí kdykoli a kdekoli potlačit sebemenší pokus o opozici. Musí pochopit, že jsme jedním rázem na sebe strhli veškerou moc a že se o ni v žádném případě s nikým nebudeme dělit. Potom se lid bude cítit úplně poražený a rezignovaně bude očekávat vývoj událostí“ (11,4).

„Popravíme každého, kdo by chtěl náš nástup světovlády přivítat se zbraní v ruce. ... [V bolševickém Rusku byl zrušen trest smrti s výjimkou kontrarevolucionářů.]¹¹ Do společnosti Nežidů jsme zaselí semeno sváru a nepokojů tak hluboko, že pořádek bude možno obnovit jen nemilosrdným zásahem. Přitom se nesmí hledět na počet obětí, protože jde o budoucí dobro. Úlohou každé vlády, která se odvolává na svoji legitimitu, je nejen užívat svých práv, ale především plnit své povinnosti bez ohledu na množství obětí“ (15,2.4-5).

„Nežidé jsou ochotni klidně obětovat své zájmy pro dosažení zdání vnějšího úspěchu. Takový charakterový rys Nežidů nám mimořádně ulehčuje naši úlohu být jejich pány... Ten zdánlivý tygr má beráncí pokoru a v jeho prázdné hlavě není nic než vítr. ... Čistě zvířecí duch Nežidů není schopen pozorování a analyzování pojmů. Ještě méně je uzpůsoben k předvídání výsledků, k nimž

¹¹ Za kontrarevolucionáře ovšem mohl být označen kdokoli; pozn. editora.

může vést uskutečňování stanovených zásad. ... Tento rozdíl mezi naší rozumovou schopností a pudovou, zvířecí povahou Nežidů je jasným důkazem našeho vyvolení Bohem. Nežidé se nechávají vést pouhým zvířecím instinktem. Oni sice vidí, ale nejsou již schopni předvídání, snad s výjimkou materiálních záležitostí. Je tedy jasné, že sama příroda nás určila za vládcy na Zemi.

Jakmile přijde doba našeho otevřeného panství a my budeme moci poukázat na požehnání naší vlády, změníme všechny zákony. ... Ústředním bodem bude absolutní poslušnost vrchnosti“ (15,12.15.17).

„Úcta k naší svrchované vládě vyžaduje účinné, to je přísné tresty za sebelepší přestupek, který by tuto úctu mohl narušit. Když bude viník přísně potrestán, nebude to v podstatě nic jiného, než trest neposlušného vojáka na bitevním poli státní správy ve službách vrchnosti, zásad a zákonů. ... Liberalismus vyloučíme ze všech důležitých oblastí státní správy, na nichž bude záviset společenská výchova poddaných“ (15,24.26.19).

„Současně je tento despotismus založen na právu silnějšího, aby svou mocí vedl společnost k pořádku, který je zase postaven na přirozeném zákonu poslušnosti. Všechno na světě je podrobené buď nějakému člověku, okolnostem či vlastní povaze, vždy však něčemu silnějšímu“ (15,29).

„Nynější vlády živoří uprostřed námi znemravnělé společnosti, která popírá i Boží autoritu a z níž šlehlají plameny anarchie. Náš panovník bude muset nejdříve uhasit tento šířavý plamen, a bude-li to třeba, zničit společnost za cenu krveprolití, aby ji mohl znovu vybudovat v podobě dobře organizované armády, která bude uvědoměle bojovat proti každé nakaže, jež by mohla ohrozit státní organismus“ (23,6).

Ve výčtu podobných výroků a zásad z Protokolů sionských mudrců by bylo možné pokračovat ještě dlouho. Nám však zde řečené postačí, protože obrázek je již i tak úplný. Ohledně daňových otázek říká náš mudrc mj. následující:

„Nejlepším prostředkem je progresivní zdaňování. ... Proto musí majetná vrstva postoupit část svých příjmů k zajištění pravidelného chodu státního stroje. Státní výdaje musí krýt především ti, kteří to mohou nejsnáze unést. ... Tím podvážeme z největší části příčinu nenávisti chudých vůči bohatým, takže nemajetní v nich takto budou spíše vidět nutné podpůrné zdroje a pilíře míru a blahobytu“ (20,3.7-8).

„Jakmile přejde moc do našich rukou, **přestane také nezaměstnanost hrát svoji dosavadní úlohu**“ (23,3).

Proč tedy nemohou být naše daňové záležitosti takto rozumně uspořádány? Odpověď je snadná: nesmíme zapomínat, že žijeme v období boření a rozvracení, kdy nejprve musí být všechno uvrženo do chaosu a proletarizováno. Kdysi jsme mívali takovou váženou oporu státu, nositele pokoje a hospodářského rozkvětu; byla jí *šlechta*! V dřívějších stoletích vládla státu šlechta spolu s králem, vytvářela politiku a zabezpečovala pořádek i blahobyt lidu. To všechno se však zásadně změnilo. Z předcházejících slov sionského mudrce již víme, jak dalece byl tento židovský

programový bod realizován. Právě zde si museli Židé vytvořit průlom, protože do té doby neměli možnost na této důležité půdě mluvit do politiky. Smutnou skutečnost, že se podařilo takový průlom učinit a proniknout do aristokracie, nazývá sionský mudrc největším židovským triumfem:

„Šlechta Nežidů jako politická moc zmizela; s ní nemusíme nadále počítat. Ale jako majitel půdy je nám stále nebezpečná, protože je vzhledem ke svým prostředkům nezávislá. Proto ji musíme za každou cenu půdy zbavit. ... Nežidovská šlechta se na základě zděděné neschopnosti nebude umět přizpůsobit skromnějším poměrům a rychle půdu prohospodaří“ (6,3-4).

Skutečný úspěch mluví sám za sebe. Všude jsou „šlechtičtí vykořisťovatelé“ vyvlastňováni ve prospěch lidu. Znějí přece tak pěkně hesla: agrární reforma, půdní reforma! V Rusku lid vyvlastnil šlechtu a Židé již vyvlastnili lid! Jsou pouze různé stupně Jákobova žebříku. Jiným druhem vyvlastnění, politickým vyvlastněním a dalším stupněm Jákobova žebříku je podle Protokolů také Společnost národů:

„Těmito prostředky unavíme Nežidy tak, že se budou cítit nuceni nabídnout nám mezinárodní vládu, která dokáže bez použití násilí pohltnout všechny vlády národní, a tím zřídit nejvyšší moc.

Na místě stávajících vlád ustavíme monstrum, které si bude říkat administrativa nejvyšší vlády. Její paže se roztáhnou do všech stran jako pevné kleště, a stane se tak všemocným zřízením, že se jí všechny národy budou muset podrobit“ (5,19).

„**Pak budou mezinárodní práva nadřazena právům národů** podobně, jako občanské právo každého státu upravuje poměr poddaných mezi sebou“ (2,1).

Takové monstrum je již národům nadřazeno, ale zatím se ještě nejmenuje „administrativa nejvyšší vlády“, nýbrž „Společnost národů“,¹² a řídí vzájemné vztahy národních vlád. Společnost národů již také obdržela internacionální pravomoci, byť i zatím jen v zárodečném stavu. Hvězda pána světa se již vyhoupla nad politický horizont. **Které politické pravomoci Společnosti národů chybí, tzn. že nebyly zatím ještě Židovstvu oficiálně přiznány, vykonává tak jako tak neoficiálně, a v tichosti jich užívá prostřednictvím celosvětové organizace zednářských lóží.** „Židovská plutokracie zakrývá svým pláštíkem obnažené rány národů, které tak chladnokrevně vysává.“¹³

6. Zednáři

Jak dobře víme, Židé disponují široce rozvětvenou tajnou organizací, ale ještě nikdy se plně nepodařilo odhalit její skutečné vedení a pravé cíle. Tím cennější jsou

¹² Meziválečný předchůdce dnešní OSN; pozn. editora.

¹³ Hrabě E. S. Eudoxius.

pro nás vysvětlení, která sionský mudrc podává svým posluchačům o tomto choulostivém bodu, přestože i tak nejhlubší kořeny zůstávají zahaleny tajemstvím. Podle našeho mudrce má právě zednářstvo největší zásluhu na děsivém pokroku Židovstva cestou k uchopení světovlády. Jedním z prvních kroků byl liberalismus, zavlčený do světa Židy prostřednictvím zednářských lóží.

„Budeme vládnout pevnou rukou, protože držíme trosky kdysi jediné mocné, ale dnes nám už podrobené strany. ... Jakmile nastoupí naše vláda, nenahradíme bojové heslo ‚Volnost, rovnost, bratrství‘ jiným heslem, ale pouze změníme význam několika slovy, jako například ‚právo na svobodu, rovnost a bratrství‘. Tím budeme držet býka za rohy“ (9,2.5).

„Kdo a jak by mohl zničit takovou neviditelnou moc? Právě v její neviditelnosti je síla našeho panství. Viditelné zednářstvo je jen pláštíkem k zakrytí našich cílů. Vlastní strategický plán naší neviditelné moci nebo dokonce její pravé ústředí zůstanou provždy světu utajené“ (4,2).

„Po jistou dobu by nás mohlo držet pod kontrolou nějaké celosvětové sdružení nežidovských národů, ale proti tomu jsme chráněni jejich nevykořenitelnými neshodami a různicemi. Zapříčinili jsme, že se Nežidé sváří pro národní a osobní zájmy... Vyvolali jsme náboženské, rasové a národnostní nesváry, které mezi nimi udržujeme již dvacet století. Proto také žádný stát nedostane od nikoho pomoc, jelikož se každý bude domnívat, že by takové spojenectví proti nám poškodilo jeho vlastní zájmy. Jsme už příliš silní, než aby se s námi nemuselo počítat. Žádný stát dnes nemůže uzavřít třeba tu nejbezvýznamnější smlouvu bez naší tajné účasti [prostřednictvím zednářů!]“ (5,6).

„To byl základ naší zednářské organizace, **jejíž pravé cíle nežidovská zvířata vůbec netuší**. Klidně je přijímáme do zednářských lóží, abychom jim nasypali písek do očí“ (11,6).

„Již nemáme žádné překážky vnikat do toho, čemu Nežidé ve své hlouposti říkají státní tajemství“ (12,5).

Nežidovským zednářům je tedy kromě mnoha jiného uložena exkluzivní úloha starat se o to, aby se Židé dozvěděli naprosto všechno. Nežidovský lóžový bratr je pro své árijské soukmenovce padouch, služba Židům je však zednářskou ctí. Podle výše citovaných slov nelze oddělovat internacionální judaismus od zednářských lóží, a přesto jsou tyto lóže pouhým nástrojem židovské superlóže, která zůstává Nežidům neviditelná a neznámá, a jejímž cílem je světová židovská říše. V čele této tajné organizace je exilarcha, nejvyšší hlava všech Židů, který má po boku tři mudrce a jako skryté manipulátory po celém světě tzv. 300 zasvěcených.

„Velký Orient“ je proticírkví v rukou exilarchy. List Revue Maçonique (1908) ohledně tohoto bodu říká: „Židé, jejichž vlastní je celý svět a jejich náboženství je náboženstvím národa, jsou méně zaujati myšlenkou vlastní. Nivelizují zákonodárství a rozšiřují myšlenku bratrské unie.“ Že ve skutečnosti připravují svou světovládu, tomu třítečkový (.:) nežidovský bratr rovněž nerozumí! Ach, ti jinak tak vynalézaví a pracovití Nežidé! Je až neuvěřitelné, jak snadno naletí na povrchní a obsahově prázdné heslo.

„Dokud pevně neuchopíme svrchovanou vládu nad světem, **budeme všude zakládat a rozmnožovat zednářské lóže**. Do nich přilákáme všechny, kteří hrají nebo by mohli hrát vynikající úlohu ve společnosti. Lóže jsou pro nás znamenitým prostředkem k získávání informací a vykonávání našeho vlivu. ... Všechny zednářské lóže soustředíme pod jedno vedení, které bude známé jenom nám a v němž budou pouze naši mudrci [exilarcha, tři mudrci a 300 zasvěcených]. Všechny lóže budou mít své představené, aby jimi byly kryty skutečné řídicí osobnosti; jenom ony budou oprávněny k vydávání hesel. V lóžích shromáždíme revolucionářské a liberální elementy ze všech vrstev. Tím se také dozvíme ještě týž den o všech tajných politických plánech a zařídíme se podle toho“ (15,6-7).

„Až po světě vypuknou nepokoje, neznamená to nic jiného, než že jsme je vyvolali za účelem zničení nežádoucí jednoty a svornosti. ... Kde snad dojde k nějakému spiknutí, znamená to opět jen to, že jeho hlavou je některý z našich oddaných agentů. ... **Je přirozené, že jenom náš národ může vést a řídit zednářstvo, protože jen my víme, jaký je konečný cíl a smysl jeho činnosti**. ... Nežidé naproti tomu nerozumějí ničemu, dokonce ani bezprostředním výsledkům. ... Obvykle se spokojují s okamžitým uspokojením vlastní samolibosti při provádění svých plánů, a nepozorují, že nevyšly z jejich hlav, ale byly jim námi podsunuty. ... Někteří Nežidé vstupují do lóží buď z obyčejné zvědavosti nebo v očekávání nějakého prospěchu, další zase s nadějí na uskutečnění svých nesplnitelných snů. Touží po úspěchu a potlesku, a proto jim budeme do omrzení tleskat. Dopřejme jim toto potěšení, protože tím jistěji pak můžeme využít pro ně osudného klamu, kdy si myslí, že oni jsou otcem myšlenky, a nepozorují, že jim byla vnuknuta někým jiným“ (15,8-10).

„Nasadili jsme jim do hlavy další výmysl, totiž představu, že každá osobnost se musí rozplynout v symbolické jednotě, v kolektivismu. Zatím nepřišli a nikdy nepřijdou na to, že tato představa je v přímém rozporu s přírodou, která od počátku stvoření zná jenom navzájem rozdílné bytosti, jimž propůjčuje individualitu“ (15,11).

„Rozsudky smrti vynášíme a provádíme v zednářských lóžích tak, že nás nikdo mimo lóže nemůže ani v nejmenším podezírat. ... Ani samotné oběti se nikdy o svém odsouzení nedozvědí, a jakmile je to nezbytné, umírají zdánlivě přirozenou smrtí. Protože je to lóžovým bratřím dobře známo, nikdy si netroufnou proti tomu vystoupit“ (15,13).

Ubozí Nežidé! „V jejich prázdných hlavách není nic než vítr!“ Jinak by zednáři nevtáhli různé evropské státy do strašné války a nežidovští lóžovní bratři by se nehonili za nepřirozeným příznakem rovnosti. Je až neuvěřitelné, jak naivní a lehkověrný může takový Árijec být! Avšak běda ti, zednářský spiklenče! I ty jednou zmizíš z povrchu světa:

„Založení jakékoli nové tajné organizace bude rovněž potrestáno smrtí. ... Současné, nám známé tajné organizace, které nám už vykonaly a ještě vyko-

nají mnoho platných služeb, rozpustíme a jejich členy vyženeme z Evropy do ostatních částí světa“ (15,2-3).

Tedy znovu tentýž krvavý program jako v kapitole „Dělníci“. Rovněž zde se jedná pouze o krvavě rudé stavební kameny, z nichž má být zbudován chrám rozumu, sbratření, pravý domov Židů:

„Je nutné vědět, že je mnohem více lidí se zlými a nízkými pudy, než lidí obdařených ušlechtilými city. Z těch důvodů přinese větší úspěch násilí a zstrašování, než učené projednávání“ (1,2).

„Politická svoboda není skutečností, ale jen pomyslnou představou. Musíme ovládat umění, jak tohoto pojmu použít, když je pro nás potřebné získat lákadlem této ideje na svoji stranu masy lidí“ (1,5).

„Civilizace nemůže existovat bez absolutního despotismu“ (1,21).

„Vytvoříme pevně centralizovanou vládu, abychom do svých rukou sdružili sociální síly. Všechna odvětví politického života našich poddaných upravíme pomocí nových zákonů tak, že budou kolečky jediného stroje. Tyto zákony pomalu **odstraní všechny ústupky a svobody, které jsme Nežidům propůjčili**. ... Tím naše vláda vyústí v tak silný despotismus, že bude vždy a všude schopna umlčet projevy nám nepřátelských anebo nespokojených Nežidů“ (5,2).

„Je nutné uplatňovat program násilí a lsti nejen proto, že je to pro nás výhodné, ale především, že je to naší povinností a že jen tak dosáhneme vítězství. Proto nezvítězíme a nepodrobíme všechny naší nadvládě jenom těmito prostředky, ale také bezohlednou přísností naší nauky. Stačí, aby si vlády uvědomily, že jsme neúprosní a jejich neposlušnost zmizí“ (1,27).

„Naše vláda bude slavná, protože bude mocná, sama bude vládnout a povede národy ke štěstí“ (22,4).

K takovým koncům tedy má vést zednářská kolektivizace, Židy despoticky vnučená světu. Pokud to bude nutné, utopí vládce ze Sionu anarchii v dosud nevídané krvavé lázni (23,5). Různé krvavé lázně již společnost zažila častěji, dosud však nikdy k uhašení plamenů anarchie, nýbrž právě k uvržení světa do anarchie... Vzpomeňme si jen na tzv. Francouzskou revoluci, kterou sám sionský mudrc nazývá dílem Židů. Jednalo se o zcela bezbožnou revoltu, kde byla smečka ďáblů vypuštěna na celou zemi s fanatickou zuřivostí, kde byl Bůh slavnostně sesazen, gilotina sekala hlavy nejlepším lidem národa a půda pod ní byla nasycena krví. Tehdy stejně jako dnes šlo o vržení ještě odolávajících nežidovských států do smrtelného boje, o jejich zavlčení do říše rozumu, o níž sionský mudrc znovu říká:

„Ukázali jsme si, že pokrok zavede všechny Nežidy na platformu rozumu. Náš despotismus bude takového rázu, že vyloučí jakékoli povstání nejen spravedlivou přísností, ale především odstraněním liberalismu ze státního zřízení“ (3,15).

„Slovo ‚svoboda‘ strhává lidskou společnost do boje proti každé vrchnosti a autoritě, ať už přírody nebo Boha. Až my budeme pány světa, vyškrtáme [ale teprve potom!] toto slovo ze slovníku jako přežitý symbol hrubého násilí, které mění lid v divoké bestie“ (3,20).

Než však bude instalována ona přeslavná židovská vláda, potřebují tito odporní krvežíznivci k odstranění všech překážek stejně tak krvelačné masy, aby v tomto opojení také mj. zapoměly na prolitou krev antisemitů. Místo toho jim kromě jiného našeptávají nesmysly o svobodě, o právech a suverenitě lidu, ale mezi sebou udržují přísnou kázeň a vyzdvihují až do nebe autoritu! Neexistuje žádný jiný suverénní národ v očích exilarchy, tří mudrců a tří set zasvěcených, v očích nejvyššího stupně židovské lóže:

„Vládní plán musí být **dílem jediné osoby**, protože kdyby na něm pracovalo více mozků, chyběla by mu jednotnost. Proto plán smíme znát pouze my, ale nesmíme o něm diskutovat, abychom neporušili jeho vznešený význam, nenarušili vztahy mezi jednotlivými částmi a praktickou hodnotu i tajný smysl jednotlivých ustanovení. Kdyby se o plánu diskutovalo, porušil by se nesprávným chápáním jednotlivců, kteří nepronikli do jeho podstaty a neznají jeho hluboký smysl a souvislosti. Z toho plyne, že nesmíme geniální dílo našich vůdců vydat na pospas davu, ba ani je nesmíme přednést omezenému okruhu lidí“ (10,8).

„**Tato opatření nám totiž umožní postupně odstraňovat to, co jsme museli pojmout do ústavy ve fázi našeho uchopení moci.** Nenápadně tak dospějeme k odstranění všech ústav a jakmile přijde čas, podřídíme všechny vlády našemu vlivu“ (10,23).

Poté tedy budou odstraněny:

„... svoboda tisku, spolčovací a shromažďovací právo, svoboda vyznání, všeobecné volební právo a mnohé jiné věci, které musí zmizet z lidského vědomí“ (11,3).

„Úcta k naší svrchované vládě vyžaduje účinné, to je přísné tresty za sebelepší přestupek, který by tuto úctu mohl narušit. Když bude viník přísně potrestán, nebude to v podstatě nic jiného, než trest neposlušnému vojákovu na bitevním poli státní správy ve službách vrchnosti, zásad a zákonů“ (15,19).

Předcházející pasáže jsou ústředními zásadami pravdy a státnického umění, pouze nesmějí ještě dnes platit, protože vezíme v období humanity, lidských práv, svobody atd. Teprve v éře lva z kmene Juda bude společný zájem nadřazen zájmům jednotlivců.

„Zločince zatkneme při prvním více nebo méně oprávněném podezření. Obava před případným justičním omylem nás nesmí vést k osvobození člověka, podezřelého z politického zločinu... V žádném případě nemůžeme být shovívaví vůči lidem, jež se zabývají politickými záležitostmi, kterým nikdo kromě vlády nemůže rozumět“ (18,8).

„Abychom zbavili politické zločince aureoly mučedníků, posadíme je na lavici obžalovaných spolu s obyčejnými zločinci, vrahy a zloději. Potom bude veřejné mínění posuzovat obě tyto skupiny stejně opovrhlivě. ... Podařilo se nám prosadit, že Nežidé vůči politickým zločincům nepostupují podle našich zásad. Dosáhli jsme toho pomocí tisku, přednášek a našeho vyučování historie, v němž líčíme povstalce jako mučedníky pokroku a blaha lidstva“ (19,3-4).

A opravdu také nejrůznější zákešní političtí vrazi, atentátníci a pod. již excelují v učebnicích jako mučedníci, dostalo se jim početných soch a pomníků nebo jsou dokonce jejich portréty vyvěšovány ve školních třídách za patrony a ochránce. Zednáři až dosud Židům všude prokázali službu z lásky. Netřeba dodávat, že všichni tito vrazi a atentátníci jsou jen zjednanými lóžovými služebníky počínaje Oberdankem¹⁴ a konče třeba Zanibonim.¹⁵ Rovněž to nám sionský mudrc klidně přiznává:

„Mnozí odbojníci jednají z pouhé záliby v tajnostkářství a pocitu spiklenecktví. ... Dobře víte, jak jsme podryli autoritu nežidovských panovníků častými atentáty, které zosnovali naši náhončí, slepé ovce našeho stáda. Jak snadno se dali svést liberálními frázemi, jen když jsme těm zločinům dodali politického zdání“ (18,2).

„Nyní si povíme o prostředcích, jimiž upevníme Davidovu dynastii na věčné časy. ... Na panovnický úřad bude připravováno více členů Davidova rodu, ale nebudou se stávat panovníky podle svého dědičného práva, nýbrž podle svých osobních předpokladů a vlastností. ... Naši Mudrci svěří vládní žezlo jenom těm, kteří prokáží schopnost panovat s potřebnou tvrdostí, ba bude-li to nutné, i krutostí. ... Jenom sám panovník a tři zasvěcenci budou znát plány pro budoucnost. ... Král židovský se nesmí nechat ovládat vášněmi, zvláště pak nemravností. Náš panovník musí být vzorem bezúhonnosti“ (23,1-14).

Je tedy zřejmé, že o prestiž svého krále budou Židé dbát zcela jinak, než jak jednali s arijskými panovníky. Budou jej už od dětství střežit a vychovávat, a to ještě víc duševně než fyzicky. Královští potomci z nežidovské krve budou do té doby sváděni ke zlu a nemravnosti prostřednictvím zednářů, a kde se to nepodaří, musí být takový „nedostatek“ napraven pomlouváním a skandalizováním v židovském tisku.

7. Náboženství

Uskutečňování gigantického programu zničení všeho stávajícího včetně víry v Boha bije doslova do očí a konkrétní výsledky tohoto ničení má každý také před očima. Tyto ‚úspěchy‘ Židovstva přece nejsou žádným falzifi-

¹⁴ Jihotyrolan Oberdank r. 1882 spáchal v Terstu neúspěšný atentát na císaře Františka Josefa I. a byl popraven. Ihned po převratu byla v Terstu založena lóže s Oberdankovým jménem a převoz jeho tělesných ostatků jako mučedníka iredenty se stal se svolením Velkého Orientu pompézní slavností; pozn. překl.

¹⁵ Začátkem listopadu 1925 se italské policii podařilo odhalit spiknutí; sociální demokrat a lóžový bratr Zaniboni připravoval na Mussoliniho atentát, kterému bylo v poslední chvíli zabráněno. Vyšetřování ukázalo, že pokus o atentát byl placen a proveden zednáři. Akci řídil generál Cappello, velmistr lóže „Gesù“ v Římě. Generál opatřil Zanibonimu k přípravě atentátu peníze z Francie, kam se uprchlí italská „mistrí“ uchýlili pod ochranu tamějšího Velkého Orientu. Je charakteristické, že deset dní před atentátem (27. října 1925) žádal pařížský list „Ere Nouvelle“ odstranění Mussoliniho dýkou.

k á t e m ! Podívejme se alespoň na několik pasáží židovského plánu ohledně náboženství a srovnejme je s tím, čeho už bylo dosaženo:

„Nežidé jsou otupeni alkoholickými nápoji. Jejich mládež je zhlouplá studiem klasiků a předčasným hýřením, do něhož je lákána našimi náhonnými v bohatých rodinách: domácími učiteli, služkami, vychovatelkami, různými zaměstnanci a v neposlední řadě také sváděna našimi ženami v zábavních střediscích Nežidů. K posledně jmenovaným počítám také tak zvané dámy z lepší společnosti, které tak rády napodobují lehkomyšlnost a přepych těchto našich žen“ (1,24).

„V současné době nahradila [naše] vláda zlata vládu liberálních systémů. Kdysi byly doby, kdy panovala víra v Boha“ (1,5).

„Slovo ‚svoboda‘ strhává lidskou společnost do boje proti každé vrchnosti a autoritě, ať už přírody nebo Boha“ (3,20).

„Rovněž svoboda by mohla být pro blaho lidu zatím neškodná, kdyby se opírala o víru v Boha a víru v bratrství lidí. Musela by se však zbavit atributu rovnosti. ... Duchovní pastýři by mohli prostřednictvím víry vést lid k míru a skromnému blahobytu, kdyby se tito vůdci sami podřídili božskou prozřetelností stanovenému rozdělování pozemských statků. Proto musíme podrýt každou víru a především odstranit z myslí křesťanů víru v Boha a nahradit ji materiálními úvahami a potřebami. ... **Abychom Nežidy odvedli od pozorování a přemýšlení, musíme je zaměstnat obchodem a podnikáním.** Tak se každý národ i jednotlivec budou starat jen o svůj zisk a v zaujetí vzájemnými zápasy **nepostřehnou společného nepřítele**“ (4,3.6).

Takto ďábelsky může mluvit a kalkulovat pouze Žid ve službách Satana, který své emisary vysílá do světa připravovat cestu Antikristovi a jeho Civitas Diabolica.¹⁶ Teprve čteme-li výše citovaná slova o službě modle mamonu, plně pochopíme slova Písma: „... Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je království nebeské.“

Děsivá jsou také slova: „Proto musíme víru zničit“, neboť věřící lid se přidružuje Božího řádu, je v důsledku toho šťastný a nestává se objektem židovské spekulace. Proto vidíme vytrvalý a neústupný boj proti náboženství všude tam, kde mají Židé nějaký vliv na veřejné záležitosti. Nejvýraznější příklady nám nabízejí současné Mexiko a Rusko.

Protože vraždy a mučednická smrt tolika tisíců lidí v Rusku nepřinesly žádoucí úspěch, začíná být zřejmá snaha podpořit popraviště také duchovními zbraněmi... A jelikož pro duchovní boj musejí být teprve připraveni schopní vůdci, byl v Moskvě otevřen seminář k výchově apoštolů ateismu. Od ředitele semináře, soudruha Stěpanova, pochází kniha „Zásady a metody protináboženské propagandy“. Více než 150 stran má seznam literatury, kde jsou uvedena pouze díla, která podle Stěpanova vědecky dokazují neexistenci Boha, a Písmo svaté stejně tak „vědecky“ odbývají jako pověru.

Sovětská „Unie komunistické mládeže“ s více než milionem členů má za základní programový bod „válku proti Bohu!“ Její aktivisté se v početných projevech

¹⁶ Parafraze na Civitas Dei, tj. Město Boží; pozn. překl.

snaží zesměšňovat náboženské instituce, překázejí bohoslužbám, pořádají v chrámech nestoudné orgie a mnoho dalšího. Podle jezuitského listu „Civiltà Cattolica“ z 22. února 1925 mladí členové této organizace pochodovali nazí ulicemi měst a nesli na výsměch religiózní symboly.

Ohledně škol ředitel semináře učitelům důrazně vštěpuje zásadu nutnosti likvidace křesťanství až do kořenů: „Vychovatelé a vychovatelky musejí pracovat na tom, aby každým vyučovacím dnem bylo dítě stále více vzdalováno Bohu.“ Podle něj spočívá největší překážka v katolickém kléru. „Tím lépe, že je katolicismus celosvětová organizace. Čím je rozšířenější, tím snadnější bude jej dopadnout, zasáhnout našimi údery a nakonec zničit. Věřím, že již přišel čas zahájit generální útok.“

Z hornoslezského listu „Der Katholik“ vybíráme: „Na úřadech slyšíme stále méně mluvit rusky a vládne tam pořád více židovský žargon. ... Slova ‚otec‘ a ‚matka‘ jsou z mluvy vypovězena a děti své rodiče oslovují už jen jménem, např. Anno Ivanovno. Běda otci, který by chtěl své děti trestat! Jestliže jej děti ohlásí, bude tvrdě potrestán. ... Všechna církevně uzavřená manželství jsou neplatná, naproti tomu sňatek i rozvod podle sovětů jsou tak jednoduché, že se lze v tentýž den oženit a zase nechat rozvést.“ Komentář je zde zbytečný! Zcizení víry musí předcházet, aby bylo dosažitelné i to ostatní:

„V časech, kdy národy pokládaly své panovníky za ztělesnění Boží vůle, podrobovaly se bez reptání samovládě. Ale od chvíle, co jsme jim začali našeptávat ideu vlastních práv, počaly se na své panovníky dívat jako na obyčejné smrtelníky. Milost Boží byla odstraněna z korunovaných hlav, a lid, jemuž jsme odňali víru v Boha, svrhl panovnickou moc do prachu. Tím dnem padla veškerá autorita, protože přešla na lid, jemuž jsme ji vzápětí odebrali“ (5,4).

„V tom nemáme sobě rovných, stejně jako ve schopnosti připravovat politické plány. V tomto ohledu se s námi mohou měřit jenom jezuité. Dokázali jsme však v očích nemyslicího lidu zbavit jezuitu důvěry, protože jejich organizace byla viditelná, kdežto my jsme vždycky v našich tajných organizacích pracovali skrytě. ... Ostatně, není světu lhostejné, má-li jako hlavu katolíka nebo samovládce z krve sionské? **Ale našemu vyvolenému národu tato otázka lhostejná není**“ (5,4-5).

To znamená: papež nebo židovský patriarcha! To však také znamená: papež je náš nejvlastnější zdroj požehnání. Papež však nesmí zavést Boží řád, aby jej mohli uskutečnit Židé, neboť jenom oni jsou vyvoleným národem, což je jasně prokázáno již tím, že jim Bůh svěřil peníze celého světa. Tak totiž zní závěry sionského mudrce (22,2). K nastolení takového řádu je třeba nejprve zavést nepořádek a lidskou společnost uvrhnout do chaosu. Dokonce i do základní buňky společnosti, do rodiny, musí být zanesena revolta, aby se tak začaly drolit stavební kameny Církve i státu. Zde má své kořeny zuřivý boj proti nerozlučitelnosti manželství:

„Jakmile tímto způsobem přesvědčíme všechny lidi o významu jejich vlastní osobnosti, zničíme tím křesťanskou rodinu i její výchovný vliv“ (10,8).

„Než bude mládež přechodného období vychovávána k naší pravé víře, nebudeme otevřeně útočit proti víře stávající, nýbrž ji budeme podrývat kritikou a zaséváním pochybností a rozkolů ... Vynaložili jsme obrovské úsilí, aby se nám podařilo podkopat důvěru Nežidů v jejich duchovenstvo, které nám jinak bylo největší překážkou v naší cestě. Dosáhli jsme znamenitého úspěchu, protože vliv duchovenstva na lid den ode dne klesá. ... Dnes je již prakticky všude uznána svoboda vyznání. Z toho plyne, že konečné zhroucení křesťanské víry je už jen otázkou několika roků“ (17,6.2-3).

Opravdu? Tak zhroucení křesťanství je už jen otázkou času? V tom se ale náš Žid velice mylí! Mnohá prorocká slova se již vyplnila a s absolutní jistotou se naplní i zbytek. Ten však právě říká, že Církev potrvá až do konce času, předtím ještě že dojde k „hojnosti pohanů“, ba dokonce že se i značná část Židů přizná k Církvi Páně a bude se pro něj obětovat (duodecim millia assignati ex omni tribu!). Prorocká slova ovšem svědčí také o světové říši Antikrista, o hrozném pronásledování křesťanů. Ale „pouhou otázkou času“ to ještě není – ne, tentokrát ještě ne, přestože Židé k tomu velmi napomáhají podle svého výkladu pověření proroka Izajáše: „Připravujte cestu Páně, urovnávejte mu stezku!“ Sionský mudrc se ovšem nemýlil v osudu, který Židé určili ruskému carovi:

„Pevná vláda musí neustále povznášet svoji vážnost. To docílí nejlépe neustálým poukazováním na svoji moc a neotřesitelnost, čímž vyvolá žádoucí dojem vlastní nezranitelnosti a tajuplné vyvolenosti Boží. Takovou byla až do našich časů autokracie ruského cara, vedle papežství náš jediný vážný protivník na celém světě“ (15,5).

Pod vládou teroru, vraždění a násilí trpí Rusko již od roku 1917. Sám car byl zavražděn proto, že byl obklopen autokracií, která jako svěřená mu Bohem byla nedotknutelná; tím byla nejnebezpečnějším protivníkem Izraele vedle papeže, jehož poslání je také božské. A co má být s papežem?

„Až přijde čas definitivně zničit papežství, ukáže lidu naše neviditelná ruka na papežský stolec. ... Kdyby však lid chtěl proti papeži vystoupit silou, zakročíme sami proti tomu pod záminkou, že není vhodné prolévat krev... Tímto úhybným manévrem totiž pronikneme do nejskrytějších vatikánských komnat, které neopustíme dříve, dokud zcela nezlomíme moc papežství. ... **Potom se král izraelský stane pravým papežem světa, patriarchou internacionální církve**“ (17,4-5).

„Až my budeme pány světa, nestrpíme žádné jiné náboženství než našeho jediného Boha, s nímž je spjat náš osud, protože jsme vyvolený národ a náš osud je osudem celého světa. Z toho důvodu zničíme každé jiné náboženství [ateismem]. ... Jestliže tím dáme vznik novým bezbožníkům, tento přechodný jev nemůže zhatit náš plán. Bude sloužit jako výstraha příštím generacím, které přijmou Mojžíšovo učení, vedoucí nás k panství nad celým světem. Potom můžeme představit onu tajemnou pravdu, na níž spočívá celá síla našeho náboženství“ (14,1).

Nebudou pak trpět žádné jiné náboženství! Často se setkáváme s názorem, že v éře humanity by přece bylo nemožné skutečné pronásledování křesťanů; přesto se

však naplní slova proroka: „Budete nenáviděni především pro moje jméno. ... Každého tedy, kdo mne vyzná před lidmi, vyznám i já před Otcem svým, jenž je v nebesích“ (Mt 10). „Tehdáž vydají vás v soužení a budou vás zabíjet, a budete v nenávisti u všech národů pro jméno mé“ (Mt 24,9). To všechno je tedy velmi dobře možné, známe-li navíc slova: „Nestrpíme žádné jiné náboženství! ... Princip poslušnosti dovedeme k dokonalosti.“

Nyní se nacházíme v epoše, kdy Židé ateismus podporují a jeho pomocí potlačují náboženství. Poslechněme si k tomu zprávu ze sovětského Ruska: „Děti se ze školy vracejí s brašnami nacpanými letáky a brožurami proti víře s výsměšnými a urážlivými obrázky Boha a světců. ... Děti pak doma matce pyšně vykládají, že náboženství je kněžskými vymyšleným nesmyslem. ... Kdo by chtěl získat třeba i jen skromné místo venkovského učitele, musí složit zkoušku z ekonomického materialismu, základů ateismu a metod boje proti víře... jeho zaměstnání závisí na těchto třech hlavních bodech! Této ostudné proceduře jsou podrobeni také inženýři, profesori, lékaři, právníci atd. K sesazení Boha napnuli komunisté všechny síly...“ Jakousi vlajkovou lodí bezbožné propagandy je ilustrovaný časopis „Ateista“... V jednom úvodníku tohoto listu se píše: „Poté, co jsme se vypořádali s králi na zemi, musíme se vrhnout proti nebi. Boj s Bohem musí být veden ještě zuřivěji a nesmiřitelněji!“

Takový program není nový a už vůbec ne pouze ruský. Komunisté, sociální demokraté, liberálové, zednáři a mnozí další oddaně pracují již odedávna na tomto židovském programu, který jistý talmudista r. 1875 charakterizoval takto:

„**Samozřejmým nepřítelem Židů je Církev** a proto ji musíme zamořit skrz naskrz volnomyšlenkářstvím, bezvěrectvím a nejednotností. Musíme kněžstvo zahrnout ostudou a posměchem, pomluvami, vymyšlenými skandály a vydat je opovržení a nenávisti. Křesťanské náboženství musí zmizet ze škol. Církev musí zchudnout a její majetek přejít do rukou Židů. Ti musejí **především odstranit křesťanské nerozlučitelné manželství a tím křesťany důkladně znemravnit**... K tomu je zde nadvláda Židů v tisku, který dokáže přeměnit pravdu v lež a právo v bezprávi.“¹⁷

Jistě, slyšíme tak často říkat: Celé Protokoly sionských mudrců jsou jen vymyšlenou bajkou! Jak hloupě lidé papouškují po Židech: Výplod duševně nemocných antisemitů, chorobný výtvar slabomyslného mozku, návod k podněcování rasové nenávisti, atd. atd. Pro Boha Věčného! Naprostý úspěch tohoto plánu, jeho nejpřesnější uskutečňování v každodenní realitě přec není žádnou bajkou! **Plán Protokolů sionských mudrců byl a je důkladně, bezohledně a cílevědomě realizován krok za krokem, po desetiletí a staletí, v Evropě stejně jako v Americe nebo Asii až po poslední ostrůvek v širém moři.** – Může se tak snad dít bez vůdčího plánu, bez centrálního řízení? Ubohý pošetilec, který by tomu uvěřil, který by neviděl nebo nechtěl vidět síť, svírající celý svět!

¹⁷ Rudolf Vrba, *Revoluce v Rusku*.

8. Již záhy?

Nejdříve necht' nám řekne Žid, jak to míní, a potom povíme my jemu svůj názor. V létě 1925 byl jistý arogantní Žid na dovolené v rakouské horské vesničce Hochetsch. Pro svou domýšlivost si brzy vysloužil odpor vesničanů a protože dával příliš hlasitě najevo hysterickou nenávist, začala si z něj místní mládež tropit posměšky. Při jedné takové scéně náš Žid vybuchl: „Jen počkejte, holoto! Za dvacet let budete s námi mluvit jinak a my si s vámi také promluvíme jinak!“

Po vyhlášení Maďarské republiky rad roku 1918 Židé hlučně jásali, že přišel jejich čas: „Béla [Kun] je náš král!“ To znamená, že idea světovlády musela již dávno proniknout i do nejnižších vrstev židovského národa, když takto tušily nadcházející éru své otevřené moci. Sionský mudrc nás o tom nenechává na pochybách:

Mohu vás ujistit, že nám k cíli zbývá už jen několik kroků. Urazíme jen krátkou cestu a kruh Symbolického hada, znamení našeho národa, se uzavře. Jakmile bude kruh uzavřen, všechny státy Evropy v něm budou sevřeny jako v pevném svěráku. ... Základy současného konstitučního zřízení budou brzy rozvráceny, protože jsme je podkopali a zbavili je opory. Vlivem těchto rozkolů jsme vlastně proměnili všechny státy v arény, v nichž se odehrávají stranické boje a rozkoly. Nepořádky a z nich vzešlý úpadek se brzy objeví na všech stranách“ (3,1.3-4).

„Až provedeme státní převrat, řekneme lidu: Doposud šlo všechno špatně, všichni trpěli. My ale odstraníme příčiny vašeho utrpení, kterými jsou národnosti, hranice a různé státní měny“ (10,4).

„Donutíme vlády Nežidů jednat v záměrech našeho široce rozvinutého plánu, který se již blíží svému cíli“ (7,5).

„Ve skutečnosti už před sebou nemáme žádné překážky. Naše svrchovaná vláda se nachází v tak mimozákonném postavení, že se dá všeobecně označit pregnantním slovem **diktatura**“ (9,4).

„Je velikou milostí Boží, že dal svému vyvolenému lidu rozptýlit se po světě, a v této zdánlivé slabosti naší rasy je veškerá síla, která nás v těchto dnech vynesla až na **samý práh světové moci** ... Nezbývá už mnoho vykonat, abychom na těchto základech vztyčili její budovu“ (11,7-8).

„Až prostřednictvím námi všude ve stejný den vyvolaných převratů uznají všechny vlády svoji neschopnost, staneme se svrchovanými pány, což si může ještě nějaký čas vyžádat, snad i celé století“ (15,1 – tak to bylo řečeno roku 1897!).

„Víte sami dobře, že takové všeobecné povstání je možné jen tehdy, když nenecháme státy na pokoji a když postavíme zeď mezi lid a vládu. Musíme proto celý svět rozeštvávat hádkami, nesváry, zápasy, nenávisť a velkou bídou, musíme vyvolávat hladomor a očkovat choroby, takže Nežidům potom jako cesta z bídy zůstane jediné východisko: touha po našich penězích, to jest po naší vládě. ... Kdybychom však národům dopřáli oddechu, vytoužený okamžik se nám už nikdy nevrátí“ (10,24.26).

Proto tedy nemůžeme prorazit bludný kruh! Známe své mučitele, jimž byly odvedeny nesčetné válečné oběti, trýznitele, kteří si i nadále žádají další a další oběti, aby tak nebylo národům dopřáno oddechu.

Je jasné, že mezi námi nepozorovatelně působí zlý duch. Tomuto neviditelnému zasahování je bezmocně vydána na pospas Evropa i celý svět. Evropská ba světová revoluce se zdvihá přímo před našima očima, tyčí se proti nám všem. Proletáři věří, že se tato gigantická revolta připravuje v jejich zájmu. V pozadí se však šklebí d'ábelští démoni a posmívají se jim: „Pracujete, lopotíte se a přitom věříte, že získáte moc a vládu. Ó vy pošetilci! To je čirá iluze! Pomáháte pouze starému Židovi Ahasverovi k moci, ziskům a – světovládě! Také vy, proletáři, jednou prohlédnete a s hrůzou uvidíte, že nejste jako Bůh, ale jako otroci!“

Ještě však neudeřila ona hodina, o níž mluvil apoštol Pavel:

„Prosíme vás však, bratři, v příčině příchodu Pána našeho Ježíše Krista a našeho spojení s ním, abyste nedali honem se pomást na mysl nebo děsit ani duchem (prorockým) ani slovem ani listem od nás (prý) poslaným, jakoby den Páně (již nastával). Nikdo vás nesved' ni žádným způsobem, neboť (den Páně nenastane), leč prve přijde odpad a objeví se člověk hříchu, syn záhuby; protivník, jenž se bude povyšovat proti všemu, co se slove Bohem aneb čemu se vzdává pocta božská; posadí se dokonce v chrámě božím a bude si počínat, jako by byl Bohem. ... A tehdy se objeví onen bezbožník, kterého Pán Ježíš zahubí dechem úst svých a zničí jase příchodu svého; jeho přítomnost bude podle působnosti satanovy s veškerou mocí i s divy a zázraky lživými, a s veškerým podvodem nepravosti pro ty, kteří hynou, a to proto, že nepojali lásky k pravdě, aby byli spaseni. Ano proto jim pošle Bůh působnost klamu, aby uvěřili lži, by byli souzeni všichni ti, kteří neuvěřili pravdě, nýbrž si zalíbili nepravost“ (2 Te 2).

Tedy přijde „syn záhuby“, a Židé pokládají za svou existenční úlohu připravovat mu cestu podle světsky interpretovaných slov proroka Izajáše: „Připravte cestu Páně!“ Židé odedávna pracovali na přípravě této cesty a dnes se činí s dvojnásobnou horlivostí. Jednou přijde ten, jenž se „sám posadí v chrámě božím“, nehodlá se „zřeknout žádného práva skutečného vladařství, tedy ani božského“, a který „nestrpí žádné jiné náboženství než naše“. A přijde jako trest národům, jež opustily Krista, „protože pravdy nemilují“. ... **Avšak tentokrát to všechno ještě nepříjde, tentokrát ještě ne!**

II. Pohled za kulisy světové židovské politiky

Ve všem až dosud zde řečeném moudří vůdci Izraele prohlašovali: „My jsme již před staletími dokázali... my jsme ve svých rukou shromáždili zlato... my musíme ustavičně rozeštvávat vztahy národů... my máme množství oddaných bankéřů... my jsme vládám naočkovali jed liberalismu... my jsme celé této vědě dali současnou

podobu... my máme téměř veškerý tisk ve svých rukou ... my vystupujeme jako spasitel pracujících tříd... my nebudeme trpět žádné jiné náboženství vedle našeho... my jsme již na prahu světovlády, atd. atd. ...“

A přesto za toto sebevědomé „my“ patří velký otazník. Také Izrael je pouze nástrojem v rukou někoho neskonale mocnějšího. Při vymítání ďábla v německé osadě Earling v Kanadě kapucínským páterem Theophilem Riesingerem, jež bylo úspěšné až v dvacátém třetím dni exorcismu v září 1927, prohlásil démon několikrát po sobě: „Vida, události v Mexiku! To jsme udělali my, to je naše dílo... Však nás ještě pozná. Lucifer mu už roztápí pod dalším kotlem, kde bude jemu a jeho církvi zatraceně horko...“ Za světovou židovskou scénou hýbe tedy kulisami ještě jiná síla. Opakuji zde slova svatého Pavla: „Musí přijít odpad, musí se objevit člověk hříchu, syn záhuby, jehož vystoupení zapříčiní Satan veškerou mocí i divy a zázraky lživými“.

Jsou-li pravdivé hrůzné memoáry, které sepsala do kláštera uprchlá bývalá velmistryně Velkého Orientu, Klotilda Bersonová, pak je Satan již po dlouhý čas skutečným vladařem Francie i všech zemí, řízených zednářstvem nebo přesněji řečeno ovládaných Židy, tajnými pány lóže. Jako démoni promlouvají z posedlých, konají skrze ně hrůzné věci a využívají jich jako médií ve spiritistickém smyslu, přesně stejnou formou sděluje Satan v lóžích svou vůli; přirozeně jen těm vyvolaným. Nepředstavitelně příšerné jsou zločiny, o nichž nás informuje Klotilda Bersonová, zločiny, které skutečně mohou mít za autora jen samotného Satana. V listu papeže Lva XIII. proti zednářstvu se o takových zločinech rovněž mluví:

„Vždyť většina věcí je u nich zahalena rouškou tajemství a platí tam zákony, že musí s největší bedlivostí zůstat mnohé utajeno netoliko před nečleny, ale i před velmi mnohými příslušníky sekty. Sem patří jejich nejdůvěrnější a hlavní cíle, jména nejvyšších předáků spikleneckých organizací, všelijaké tajemné schůzky úzkých kroužků, a rovněž i jejich rozhodnutí, jakými prostředky mají být provedena a kterých lidí se má k tomu použít. Ten účel zajisté sleduje i ono mnohonásobné kastovníctví mezi zednáři, jež se týká jak práv, tak i povinností a úkolů. K němu vede promyšlené rozlišení řádů, stupňů a přísná kázeň, jež jim vládne. Zasvěceným zednářům se s největším důrazem nařizuje, aby se zavázali, ba zvláštní přísahou odprísáhli, že nikdy, nikomu a nížádným způsobem neučiní náznak o svých soudruzích, dorozumívacích znameních a učení sekty. Tak pod vylhaným zevnějším zdáním a s uměním ustavičného přetvařování vynakládají zednáři co největší úsilí, jako kdysi manichejci, aby se skryli a neměli jiných svědků kromě svých lidí. Vyhledávajíce tajné kouty, poněvadž to jim skýtá výhody, nasazují si masku literátů a filosofů, sdružujících se k ‚prohloubení‘ svého ‚vzdělání‘; stále mají na jazyku, že usilují o pokrok civilizace, že překypují láskou k sociálně slabým, že se chtějí lidu postarat jenom o větší blahobyt a aby co největší počet lidí měl podíl na výhodách, jež skýtá občanská společnost. Avšak tyto úmysly, i kdyby snad byly myšleny upřímně, přece nejsou jejich posledním cílem.

Nad to jsou ještě přijímaní členové nuceni slíbit a zaručit se, že budou na slovo poslušni svých vůdců a mistrů, že jim budou zcela poddáni a oddáni, že

jsou připraveni na každý jejich pokyn a na pouhé znamení vykonat rozkaz; budou-li jednat jinak, pak se podrobí všemožným hrozným trestům i samé smrti. A vskutku, nežádka jsou smrtí trestáni ti, o nichž se soudí, že zradili tajné učení nebo že se vzepřeli vykonat uložený rozkaz, a to s takovou odvahou a obratností, že vrah velmi často unikne spravedlnosti, pronásledovatele a mstitele zločinů. ... Avšak žít v přetvářce a chtít zůstat utajen, zavazovat si lidi jako otroky a při tom je ani dostatečně neuvědomit, komu vlastně slouží za nástroj, zbavit je vlastní vůle a používat jich ke každému zločinu, ozbrojit pravici k vraždě a tím si zajistit beztrestnost za spáchaný zločin – toť strašná nelidskost, neslučitelná s přirozeným řádem věcí. Proto pouhý rozum a pravda usvědčují společnost, jsoucí předmětem Našich úvah, že je v rozporu se spravedlností a přirozenou mravností.“

Memoáry Klotildy Bersonové jsou strašlivým potvrzením slov Lva XIII.

O této démonické síle, která za světovou a tedy i židovskou scénou skutečně hýbe kulisami, je jasně řeč také v **Písmu svatém**. „I odpověděl jim Ježíš: ‚Hleďte, ať vás nikdo nesvede, neboť mnozí přijdou ve jménu mém a řeknou: ‚Já jsem mesiáš,‘ a svedou mnohé. ... Hleďte, ať se nezaleknete, neboť musí to nastat, ale to není ještě konec. ... Od stromu pak fíkového naučte se podobenství. Když ratolest jeho již omládlá a list vyrazil, víte, že léto je blízko ... je přede dveřmi“ (Mt 24,4.6 ad).

Pročítáme-li souhrn mesiánských proroctví Starého zákona, neubráníme se údivu nad tím, jak Židé staré i nové doby mohli přehlédnout příchod Krista. Jsou to přece proroctví knih, které Židé dodnes střeží jako svůj posvátný poklad. Jenže Židé skutečnost Kristova příchodu nejen přehlížejí, nýbrž proti ní fanaticky bojují jako nástroje **démonické síly**, jíž se plně oddali skrze své materialistické pojetí požehnání, které Bůh dal jejich praotci Abrahámovi: „V jednom z tvých potomků budou požehnána všechna pokolení země.“

Podle Božího úradku zůstávají konec světa a návrat Krista zahaleny neproniknutelnou rouškou. Zato však Bůh lidem vyjevil určitá znamení a příznaky, které té době budou předcházet, a to dílem skrze samotného Spasitele Ježíše Krista (Mt 24), dílem prostřednictvím apoštola Jana (Apokalypsa).¹⁸ Před apoštolským vizionářem se na ostrově Patmos dělí lidstvo do dvou táborů: **Hie Christus, hie Satan**.¹⁹ Kritus se zjevuje v podobě beránka: „Beránek jest pán nad pány a král nad králi, a s ním jsou ti, kteří jsou povoláni a vyvoleni a věrni“ (Zj 17,14). Zlý duch se ukazuje jako „drak, starý had, jenž slove ďábel a satan, jenž svádí celý okrsek zemský“ (Zj 12,9).

Při velkém dění oné doby Kristus viditelně nezasáhne. Věci se budou odvíjet jako přirozený důsledek předcházejících událostí; dějiny světa poběží dál. Rovněž tak lidé na straně draka budou jen sotva tušit, jaké nestvůře slouží; nevědí nic o velmistrech ani o lóžích, a už vůbec ne o židovských. Myslejí si, že určují osudy náro-

¹⁸ Apokalypsa čili Zjevení svatého Jana.

¹⁹ Zde (je) Kristus, tady Satan.

dů a jsou ve skutečnosti jen malými kolečky v obrovském orloji světa, nástrojem v ruce Satana proti Kristovi. Skryté řízení oněch etap světových dějin, o nichž nám vypráví Apokalypsa, je třeba hledat v transcendentnu. „Vložím nepřátelství mezi tebe a ženu, mezi tvoje a její sémě. Ty budeš činit úklady její patě, ona ti rozdrťí hlavu.“ V čase Apokalypsy bude tento boj zcela rozhodnut. Svatá Panna z něj skrze svého Syna vyjde vítězně. Prorok ve svém Zjevení popisuje množství podivuhodných událostí, které jsou však jen symboly přirozeného dění. Takový je už způsob prorockého vidění, nahlížet přirozenému běhu událostí prizmatem hrůzostrašných obrazů.

Vizionář pozoruje velkou skupinu vladařských mocí ba i světovou mocnost.

„I uviděl jsem z moře vystupovat šelmu, která měla sedm hlav a deset rohů, a na rozích jejích bylo deset korun a na hlavách jejích jména rouhavá“ (Zj 13,1) „Sedm hlav je sedm králů. ... A tou šelmou [která vystoupila z moře] je i ten osmý. ... A deset rohů je deset králů, kteří království dosud neujali, ale jako králové obdrží moc se šelmou na jednu hodinu [prezidenti republik]. ... Ti všichni mají jednu mysl a dávají sílu a moc svou šelmě“ (Zj 17,9-14). „I dal jí drak svou sílu i moc svou velikou. ... I podivila se celá země za šelmou a poklonili se draku, jenž dal tu moc šelmě, a také se poklonili šelmě, řkouce: ‚Kdo je podoběn šelmě a kdo může s ní bojovat?‘ ... A bylo jí dáno vést válku se světci a přemoci je, a byla jí dána moc nad každým pokolením a kmenem i jazykem a národem. I klaněli se jí všichni obyvatelé země, jichž jména nejsou napsána v životné knize Beránka“ (Zj 13,1-8).

Zde se jasně mluví o **mocenském seskupení osmi monarchů a deseti republik na jedné straně**. Zřetelně je řečeno, že Satan, starý had a velký drak, bude mít ve věci své spáry, ba že dokonce vloží do hry celou svou moc a že spojené světové mocnosti zvítězí. Půjde však jen o dočasné, přechodné vítězství. ... Po počátečním úspěchu zbraněmi bude pak stejně zuřivě pokračovat boj idejí proti Beránkovi, proti Kristu.

Úřední tiskový orgán amerického vysokostupňového zednářstva „New Age“ toto pojetí nepřímou potvrzuje: „Když zmlknou děla, boj rozhodně nekončí, nýbrž musí pokračovat v jiných oblastech a subtilnějších podobách.“ List „New Age“ dále prohlašuje, že **rozhodný boj začne proti „neblahým pletichám religiózních intrik“**, který má stejně jako proti králům skončit triumfem zednářských zásad a proběhne pravděpodobně (?) nekrvavě. Všechny druhy autokracie zmizí bezpodmínečně z povrchu země, zvláště pak **autokracie papeže**, „starého nepřítele světa“.

Podle Zjevení svatého Jana ovšem ten subtilní boj neproběhne nekrvavě a také neskončí triumfem zednářských zásad. Nekrvavý průběh by totiž nebyl po chuti draka, který si žádá strašlivé krvavé oběti a lidi nenávidí nesmiřitelnou pomstychtivostí – a to i členy lóže, kteří mu oddaně slouží! „Běda zemi i moři, neboť ďábel sestoupil k vám se zlostí velikou, věda, že má času málo“ (Zj 12,12). Řečené bědy neprojdou nekrvavě. Ze světového sdružení osmi monarchů a deseti prezidentů, vedeného z moře vyšlou monarchií, byla jedna monarchie vyloučena. ... Ta si mezitím zvolí Satana za svůj další zvláštní nástroj a

Bůh věc zařídí tak, že sám Satan vykoná Boží trest na svých dosavadních pomocnících.

„A jednu z jejích hlav jsem viděl zbitou na smrt, ale smrtelná rána její byla zhojena“ (Zj 13,3). „A uviděl jsem jinou šelmu, ana vystupuje ze země [na rozdíl od dřívějšího „z moře“]; měla dva rohy podobné beránkovým a mluvila jako drak, a **její smrtelná rána se zahojila**“ (Zj 13,11-12). „A sváděla ty, kteří přebývají na zemi, skrze divy... říkajíc obyvatelům země, aby si učinili obraz té šelmy, která má ránu od meče a ožila. ... I působila k tomu, aby všichni, malí i velicí, bohatí i chudí, svobodníci i nevolníci, učinili si znamení na pravé ruce své nebo na čele svém, a aby nikdo nemohl koupit nebo prodat, leč kdo by měl znamení buď jména šelmy nebo čísla jména jejího“ (Zj 13,13-17).

Zde se viditelně nejedná o nekrvavý boj se subtilními prostředky, nýbrž o fanatický terorismus, který nechává pobít každého, kdo „se mu neklaní“. Napadlo by snad skutečného ruského člověka, aby postavil pomník Luciferovi nebo Jidášovi? Jistě ne, takové myšlenky pocházejí pouze do draka, v jehož ruce jsou výhradně židovsky řízené lóže ďábelsky účinným nástrojem. ... A pokud snad někteří Židé v dobré víře soudí, že si s pomocí lóže vytvoří Abrahámem předpověděnou světovou říši, pak přesto ve skutečnosti jen připravují Satanovi cestu pro Antikrista. To je žalostným posláním Židovstva. Proto se i jako národ před zánikem a přes své rozptýlení mezi všemi ostatními udrželi a nesmísili se s hostitelskými národy.

Co píše Nikolstonskij jako očitý svědek o ruském utrpení, nemůže vycházet z lidí, nýbrž je dílem satansky ovládaných a posedlých. Říká o tom následující hrůznosti:

„Všechno co dále uvádím, spočívá výhradně na tom, co jsem sám v Kyjevě viděl. ... Zdejší kostely byly zneuctěny takovým způsobem, že se to neodvažují uvést. V sídle čerky jsme našli křeslo se zbytky řemenů, jimiž byly oběti připoutávány. Celá podlaha pochmurné místnosti byla pošpiněna krví a na zakrváceném křesle lpěly ještě zbytky lidské kůže a vlasů. Co se zde asi všechno odehrálo...?

V celách o rozměrech 4 krát 2 metry bylo namačkáno 15 až 20 osob včetně žen a starců. Tyto nešťastníky nepouštěli ven, museli tam vykonávat svou tělesnou potřebu, a v naprosté temnotě spát na podlaze plné výkalů. ... Vězňitelé často do takových cel nasadili různá deklasovaná individua, která ještě ubohé vězně po dlouhé dny a noci trýznila i zabíjela. Obyčejně se k tomu vybírali zloději a notoričtí opilci, kterým pak byl za tyto „služby“ zkrácen uložený trest vězení. ...

Velmi často se stávalo také následující: vybranému vězni náhle oznámili, že je propuštěn a může jít. Dotyčný poté celý šťastný běžel dlouhou chodbou ukázaným směrem k východu, ale na konci byl místo svobody popraven ranou do týla. Banda vrahů se tím znamenitě bavila. Vlastním místem poprav byla velká garáž ve dvoře. V tříposchodovém činžovním bloku bydleli kati, bez výjimky sadisté, degeneráti a narkomani. Zde pořádali každou noc své krvavé orgie a zde také strašlivě mučili oběti. ... [V garáži] byl vzduch tak prosycen

mrtvolným zápachem, že až oči slzely. Viděl jsem zde doslova proudy lidské krve... smíšené se zbytky mozků, lebečních kostí a ostatních tělesných pozůstatků; podlaha byla jimi pokryta do výše několika palců. Stěny byly rovněž postříkány krví s přilepenými zbytky mozků a vlasů. ... Odtokový kanálek uprostřed místnosti byl po celé délce deseti metrů naplněn pomalu odtékající krví...

Vedle v zahradě leželo 127 mrtvol s rozbitými lebkami a mnohé z nich měly rozválcovanou hlavu. Jiným zase hlava úplně chyběla; nebyla však odříznuta, ale doslova utržena. Všechny mrtoly byly nahé. ... Hned vedle ležela část sadisticky umučených obětí. Byla zde těla s rozřezaným břichem, ostatním chyběly končetiny, a některá byla rozsekána doslova na kousky... Další oběti měly vypíchané oči a mnohá jiná hrůzná poranění. Většině mrtvol scházely zuby. V jednom koutě zahrady jsme našli mnoho končetin, k nimž scházela těla... Stranou u plotu jsme objevili další nedbale zahrabané mrtvoly, které nevykazovaly známky násilné smrti. Pitva však ukázala, že nešťastníci měli ústa a dýchací trubice ucpané zeminou, a pohřbili je tedy za živa. Byli mezi nimi starci, muži, ženy i děti. ... Jako na výsměch všem těm hrůzám se uprostřed dvora vršila hora tisíců lahví od nejdražších likérů a nejlepších šampaňských vín z Francie. ...

Nelze zamlčet ani další druh mučení. Oběť byla přivázána ke kůlu a poté jí k tělu upevnili rouru o průměru několika palců. Na opačném konci pak katani vpustili krysu, otvor uzavřeli kovovou sítkou a rozdělali pod ní oheň. Zoufalé zvíře si začalo razit cestu tělem nešťastné oběti...

V dalším čekistickém domě hrůzy ve Voroněži si mučitelé vyrobili sudy, uvnitř pobité ostrými hřeby. Do nich zavírali spoutané nahé oběti a se sudy kouleli po dvoře. ... V Jekatěněrinoslavi se zase oběti téměř vůbec nestřílely, protože zdejší katani je s oblibou ukřižovali nebo ukamenovali...“

Zde ustáváme s dalším líčením, protože o takových satanských ukrutnostech již byly napsány celé knihy. Ano, satanské ukrutnosti, neboť s člověkem nemají nic společného, ba ani se zvířetem. Něco takového dokáže pouze Satanem posedlý hříšný člověk. Občas se tomu říká „sadismus“, ale jde o skutečnou posedlost.

Těm, kdo slouží Satanovi, se od něj také dostane satanské odměny:

„Pojď, ukážu ti soud nad nevěstkou tou velikou, která sedí na mnoha vodách. ... Já ti povím tajemství té ženy i té šelmy [vyšlé z moře], která ji nese a má sedm hlav a deset rohů. ... Žena je velké město, usazené na mnoha vodách. ... I řekl mi anděl: Vody, které jsi viděl, kde nevěstka sedí, jsou kmenové a národové a jazykové. A těch deset rohů, které jsi viděl, i šelma, budou nenáviděti nevěstku, **i zpustoší ji a svléknou do naha** a budou jísti její maso a spálí ji ohněm. Bůh dal v srdce jejich, aby učinili úradek jeho a aby dali království své šelmě [vyšlé ze země], dokud by se nedokonala slova Boží“ (Zj 17,1-18). „Padl, padl Babylón, ten veliký, a stal se obydlím duchů zlých..., neboť z hněvného vína smilství jeho pili všichni národové ... a kupci zemští zbohatli z mohutného rozkošnictví jeho. ... Vyjděte z něho, lide můj, abyste

se nezúčastnili v hříších jeho ... A Bůh se rozpomenul na nepravosti jeho. Odplatíte mu, jakož i on činil, a dejte mu dvojnásobně podle skutků jeho; v kalich, ve který naléval, nalejte mu dvojnásobně. ... A proto v jeden den přijdou rány jeho, smrt a zármutek i hlad, a bude spálen ohněm, neboť **silný je Pán**. ... I zdvihl jeden silný anděl kámen jako žernov veliký, a vrhl jej do moře řka: „Takto s prudkostí bude vržen Babylón, město veliké, a nebude již nalezen.“ ... Neboť kupci tví byli velmoži pozemští...“ (Zj 18).

Prorok nám zde ukazuje hrůzně osudové hodiny. Běda, až nastanou! „Běda zemi i moři, neboť ďábel sestoupil k vám se zlostí velikou!“ Zcela jisté však je, že onen čas neskončí stejně jako válka „triumfem zednářských zásad“, nýbrž triumfem Beránka, tj. **krále králů**.

„Bude-li se kdo klanět šelmě [jež byla zraněna mečem a žije] a přijme znamení její na čelo své nebo na ruku svou, bude také píti z vína hněvu Božího... a dým trápení jejich bude vystupovat na věky“ (Zj 14,7-12).

„A uviděl jsem jiné znamení v nebi, veliké a podivné, sedm andělů s posledními sedmi ranami. ... Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravé jsou cesty tvoje, králi národů, poněvadž soudy tvoje přišly najevo. ... I odešel první anděl a vylil misku svou na zem, a povstaly vředy kruté a bolestivé na těch, kteří se klaněli obrazu šelmy. ... A roztrhlo se město to veliké a města pohanská padla ...“ (Zj 14.15).

To právě nevypadá na veliké vítězství zednářských zásad! Ty ostatně podle Protokolů sionských mudrců znějí: „Kdo chce vládnout, musí se uchýlovat k politice lsti a pokrytectví. Poctivost a upřímnost – tyto ctnosti občanského života – jsou v politice chybami, které svrhnou krále z trůnu spolehlivěji než nejmocnější nepřítel.“ To jsou přece odporné a zločinné zásady, které jistě nesmějí být známy bratřům nižších stupňů. Bůh je mocný a takové zločinné zásady bude soudit.

I bez memoárů Klotildy Bersonové bych se přidržel výkladu, že vizionář z ostrova Patmos pod obrazem draka viděl satansky inspirované zednářství... Vždyť právě ono je tím vpřed vrženým stínem Antikrista.

Státní rada dr. Wichtl z Vídně říká o sobě: „Sotva asi bude mnoho zednářů, kteří by se stejně tak přesně vyznali ve svém královském umění jako já, profánní člověk, jemuž jen za nesrovnatelně větších obtíží bylo možné proniknout do tajuplných, bludných chodeb zednářského templu...“ Tento nevyrovnatelný znalec lóže napsal knihu „Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik“,²⁰ v níž ukazuje na neblahé rozhodující síly lóže v přípravě a rozpoutání světové války. Tak např. rakouský následník trůnu František Ferdinand byl lóží odsouzen k smrti již v roce 1912 a samotnou vraždou byl pověřen srbský Velký Orient. Ta vražda tedy byla víc než jen **náhodný** iniciátor světové války.

V drobné studii „Světová válka apokalypsy“ od Gastona autor píše, že zmíněný vražedný čin již spatřuje také u vizionářského apoštola. Pod obrazem ženy s velký-

²⁰ Úplný titul zní *Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik – eine Untersuchung über Ursprung und Endziel des Weltkrieges*.

mi křídly chápe Rakousko (rakouský dvojitý orel). Narozeným synem má být dědic trůnu, který se jej ujme teprve v dospělosti, a jeho zmizení ještě před nastoupením vlády má znamenat vraždu v Sarajevu. „A drak stál před ženou mající porodit, aby pohltil dítě její. I porodila syna, jenž měl spravovati národy berlou železnou, a to dítě její bylo vzato k Bohu...“ (Zj 12,4-6).

Při již zde zmíněném vymítání ďábla v Earlingu démon ústy posedlého výslovně prohlásil: „Ano, Satan je již vypuštěn a Antikrist se už také narodil. Je ještě malý a mladý, a proto musí nejprve vskrytu dospět, než se ujme své moci. Vidíme znamení času. Až se bude psát rok 2000, nastane začátek konce...“ Dále pak démon řekl, že Antikrist bude ženou zrozený člověk, avšak Satan si jej jako posedlého zabere pro sebe a plně ovládne. Satan je lhář od počátku a nezasluhuje si víry. Jeho slova z úst posedlého mají stejnou cenu jako všechny ostatní spirititické projevy, které se obvykle přizpůsobují názorům přítomných, ale v souvislosti s celým komplexem událostí si přece jen zasluhují jisté pozornosti.

Ze strany zednářů vycházejí snahy o světovou republiku, ze strany Židů snahy o židovské světové impérium a ze strany draka úsilí po Civitas Diabolica, po říši Antikrista. Světová republika by jistě byla docela pěkná, pokud by se zbudovala podle Božího a přírodního zákona. Pak by nemusely na jednom kontinentu miliony lidí hynout hladem, zatímco v téže době se jinde pálí obilí nebo hází do moře. Zmíněné plány lóže jsou bohužel pouze předehrou k židovskému impériu teroru, a to je zase jen nástroj pro Antikristovu Civitas Diabolica.

Avšak i ta najde svého pána, který ji zdolá. Je jím pán pánů, král králů, který pravil:

„Vpravdě pravím vám: nebe a země pomínou, ale slova má nepomínou. Jako totiž za oněch dob před potopou jedli a pili, ženili se a vdávali až do dne, kdy Noe vešel do korábu, a nic nezvěděli, až přišla potopa a všecky zachvátila, tak i bude, až přijde Syn člověka“ (Mt 24).

Proto to Pán předpověděl, abychom neupadli do zmatení, a nechal předpovídat i proroky Nového zákona. Mějme oči otevřené a srovnávejme. Bude nám to útěchou v útrapách, které ze všech stran hrozí a každým dnem se hromadí. Je ovšem docela dobře možné, že hodina Antikrista ještě dlouho neudeří; tím lépe! Mějme na paměti slova Páně: „Bděte tedy a modlete se v každé době, abyste se stali hodni ujíti všeho toho, co se bude dít, a postavit se před Syna člověka“ (L 21,36).

Mnozí lidé znamenají dobu přehlédnou, jak zvěstoval Pán: „Jako bylo v časech Noemových, kdy je nerozpoznali..., tak bude i při příchodu Syna člověka. Budou se ženit a vdávat...“ Dějiny světa půjdou svou cestou zdánlivě samozřejmým vývojem, mnohé při tom rozdrť pod koly, a další si půjdou svou cestou a budou se ženit a vdávat. Proč také plakat nad miliony hladových v Číně, když se stejně nedá nic dělat a Čína je tak daleko!

Poslední kulisy na scéně světa pak postaví pán pánů a král králů, a závěrečné slovo bude znít:

„Hoden je Beránek, ten, jenž byl zabit, aby dostal moc a bohatství a moudrost i sílu a čest a slávu i chválu“ (Zj 5).

III. Tentokrát ještě ne

Sionismus se svým programem dobytí světa již ke generálnímu útoku vyzbrojuje své janičáry,²¹ tj. zednáře a jejich legie. Přesto se jim to tentokrát ještě nepodaří... V Božím plánu svět pro Antikrista ještě nedozrál. Člověk mění a Bůh mění! „Přijde jaro, přijde!“ Chladné podzimní větry bičují dešťovými přívaly větve starého dubu a útočí na zdi Církve vysoko na skále. Když je takový podzim, což pak teprve dlouhá a krutá zima? A přesto již dnes z hučení bouře slyšíme spodní tón písně: „Přijde jaro, přijde!“ Po dlouhých zimních měsících se však starý dub zase oděje svěží zelení. „Přijde jaro, přijde,“ můžeme zavolat národům, které jsou dnes trýzněny bouřemi a mrazem až k zoufalství.

Tak o tom svědčí stářím zežloutlé listy mystiků a milostí obdařených proroků. Pro útěchu v hodinách tvrdých zkoušek tito zbožní lidé zanechali budoucím pokolením své zápisky jako důkaz, že chod světových dějin neřídí slepá náhoda, nýbrž věčná všemohoucnost Boží. Pro dobu, v níž žijeme, byla vyřčena řada předpovědí. Sáhněme po nich a všude k nám zaznívá „Přijde jaro, přijde!“

Zbožný duchovní Bartoloměj Holzhauser, zemřelý 20. května 1658, viděl podivuhodné obrazy budoucí Evropy, které vykazují mnohou podobnost se Zjevením svatého Jana a mohou být chápány téměř jako vysvětlivky k jeho Apokalypse. Mimo jiné čteme: „Potom jsem viděl přicházet vichr od západu [přes Německo]... poté jsem spatřil takřka klid a lidé se domnívali, že to je mír a vítězství. Také jsem viděl dlouhý řetěz řečí a národů, které přišly a nabyly převahu, takže to bezmála vypadalo na konec říše...“ Sotva pochybíme, budeme-li ten obraz považovat za symbol nešťastného výsledku světové války pro německou říši. Poté ve vizionářově příběhu přichází obrat od politiky ke kultuře a zednářský útok proti Kristu z Ruska. A jakkoli to tehdy znělo nepravděpodobně, je tomu tak!

Na vysvětlenou si zde ocitujeme pasáž z 24. kapitoly Wichtlovy knihy, nazvané „Světový kapitalismus, sionismus, bolševismus a zednářstvo“:

„Dnes je již zjevná spolupráce šéfů světových bank a světového zednářstva s vůdci údajně antikapitalistické světové revoluce. ... Stále znovu a znovu vidíme, jak velkokapitalisté a ‚proletářští‘ vůdcové vzájemně úzce spolupracují. ... V poválečné době byla nejhorší situace v Rusku (v roce 1928), kde 550 bolševiků rozpoutalo hotovou hrůzovládu; **95 % z nich tvořili Židé**. Rovněž všichni ostatní vůdci proletariátu jsou jako dva největší tyrani Ruska zednáři. ... V pařížské lóži ‚Art et Travail‘ nacházeli odedávna útulek největší pučisté a rozvratníci z celého světa. V lóžové práci z 24. prosince 1917 br. Rozières přednesl chvalořeč na br. Lenina a Trockého. ... Bolševismus vyšel z čistě židovsko-zednářských politických aspektů; nemá co dělat s hospodářským a sociálním programem, který slouží pouze jako návnada k získání proletariátu.“

²¹ Janičáři byli členy elitní turecké pěchoty, vybíraní hlavně z poturčených zajatců. Prosluli statečností i krutostí; pozn. překl.

Právě z tohoto Ruska dnes přichází hlavní kulturní útok na křesťanství, ohledně něhož Holzhauser výstižně píše: „A přesto si svou převahu neudrží. Ježíš je porazí, aby z toho mohli všichni poznat, že síla, moc, vítězství i vláda jsou u Pána. ... Byl to jedině sám Pán, který vedl boj svých spravedlivých.“ Vítězství nad sionistickým zednářstvem bude tak nesmírné proto, aby všichni poznali a museli přiznat: „Zde zasáhl Bůh!“ A protože v Apokalypse jsou téměř stejně znějící pasáže jako v Holzhauserových vizích, připomeneme si je: „I uviděl jsem z moře vystupovat šelmu... a bylo jí dáno vést válku se světci a přemoci je... i klaněli se jí všichni obyvatelé země...“ (Zj 13). „A bude bojovat s Beránkem, avšak Beránek jí přemůže, neboť je pán pánů a král králů...“

Holzhauser praví dále: „Poté jsem pocítil klid v celé zemi, vrazi uprchli a nepřátelé Kříže Kristova byli zničeni... nastalo ticho... řetěz se změnil v pásku míru, velkou a tak podivuhodnou pásku, která pojila v jednotu celý svět i jeho obyvatele...“ Z Holzhauserova vyprávění k nám zaznívá krásný jarní zpěv, slavný cíl, který stojí za mnohé oběti.

Cesta k němu bude ovšem trnitá; i když část již byla vykonána, zbytek je stále ještě před námi. Svata Brigitta,²² z jejíchž proroctví se již tak mnohé dokonale vyplnilo, nám říká: „... Pátým vladařem bude zabitý beránek, ale nikoli bez poskvrny, jehož krev se stane příčinou mnohého utrpení a zkázy... [arcivévoda František Ferdinand]. Na šestém králi ti ukážu, že uvede nepokoj na moři i na zemi. Ten zanechá svou zemi v žalu a zármutku [císař Vilém?] A nikoli jen tuto říši ohrozím, nýbrž i mnohá a velká města, neboť probudím hladovce, který pohltí všechno, co jim patřilo [komunismus!] Povládnou pošetilí blázni a moudří starci nebudou smět pozdvihnout hlavu. Čest a pravda budou ležet pošlapané na zemi, než přijde ten, který můj hněv utiší...“

Elisabeth Eppingerová z Niederbronnu (nar. 1814), která se rovněž prokázala jako výtečná zvěstovatelka, nám zase říká, že některé oblasti budou postiženy zvláště těžce, zatímco v jiných zůstane klid a pořádek. „Během těchto hrozných dní se lidé naučí nahlédnout cenu víry a zbožnosti, budou-li moci popatřit na mír, který panuje v místech, kde jsou tyto ctnosti ještě praktikovány...“ Tedy místa, obdařená bezbožným materialismem, budou postižena nesrovnatelně více.

Zvláštní pozornosti a zkoumání si zasluhuje tzv. proroctví z Lehninu. Dosud bylo připisováno zbožné abatyši kláštera Lehnin v severním Německu. Novější bádání označuje za autora proroctví zetě Rudolfa Habsburského, který se jako rádový bratr uchýlil do kláštera a tam také r. 1303 zemřel v pověsti světce. Od něj podle všeho pochází stovka pozoruhodných až tajemných latinských hexametrů, v nichž nastínil budoucí osudy německých králů a císařů. O éře Viléma II. a dalším průběhu dějů se tam říká: „Nakonec bude třímat žezlo, které je pro jeho kmen posledním. **Izrael se odváží ohavného zločinu, který bude odpykán smrtí.**“ Zde je nejspíš myšlen dobyvačný imperialistický program Židů, k jehož provedení jim

²² Zemř. 23. července 1373.

žádný zločin nepřipadá dost hrozný... Pak se tam dále praví: „Pastýř znovu obdrží své stádo a Německo krále. Cizák se nebude radovat...“ Zde se mluví o pádu Hohenzollernů, poté o pokusu Židy vedené bolševické revoluce a jejím selhání. V každém případě musí Německo napnout všechny síly, aby bylo schopno přijmout duchovního pastýře i krále. Do jara je ještě dlouhá a zledovatělá zimní cesta. Je samozřejmé, že před pozdvižením k zoufalému činu si národ vzpomene na ty, kdož jej vyhnali do ledové zimní noci – na Židy.

V podobném tónu mluví také vizionář Bernard Rembord (nar. 1689): „Lidé se budou Bohu vysmívat, až začnou zde po světě jezdit vozy, které nepotáhnou zvířata, a tedy zbývající cesta bude vypočítána podle letu ptáků. ... Lidé budou napodobovat ptáky a létat vzduchem. ... Protože pak vypínavost, rozkošnictví i marnivost budou nesmírné, Bůh svět potrestá. ... Nastane pak tou dobou velké bédování v hornatých zemích. ... Vy země hornaté, dávejte si pozor! Váš vladařský dům náhle padne [Hohenzollernové]. ... Až bude u Mondorfu postaven most přes Rýn [ten byl postaven v listopadu 1918 při ústupu Němců z Francie], ... město Kolín uvidí strašlivou bitvu. Mnoho cizího lidu zde bude pobito a bude zde bojovat za svou víru... **V tu dobu už nebude v Německu žádný Žid.** Poté nastane na zemi šťastný čas. Chvála Boží se usadí na zemi a nebude už válek. ... I když se mi lidé nyní posmívají, tak přesto jednou přijde čas, kdy moje slova shledají pravdivými.“

Všude nacházíme téměř stejný obraz: kulturní boj, v němž mají hlavní slovo Židé, velké rány osudu a poté nádherná doba – Německo bez Židů!

Holzhauser mluví o velikém vojevůdci, svatá Brigitta zas o tom, „jenž utiší Boží hněv“, a Rembord zmiňuje přímo císaře: „Který ponese císařskou korunu, to bude člověk, v nějž svět doufal. Bude se nazývat římským císařem a dá světu mír...“ Víra v nadcházejícího „velkého monarchu“ je všude rozšířena, ale nikde není výslovně řečeno, z jakého národa přijde.

Francouzská řádová sestra z Bellej (zemř. 1830) viděla následující:

„Náhle se mým očím ukázaly strašlivé věci. ... Slyšela jsem zmatené hlasy z černého národa, které volaly: ‚Ať žije víra a velký monarcha, kterého nám Bůh připravil!‘ V tutéž dobu zuřil velký boj, tak divoký, že podobný ještě nikdo nikdy neviděl. Krve teklo všude jakoby hustě přšelo, zvláště od jihu k severu. ... Boj nebude trvat déle než tři měsíce, mnoho zlých v něm zahyne a ostatní budou poděšeni z takového masakru, takže jim nezbude nic jiného než rozpoznat v tom prst Boží a poklonit se jeho všemohoucnosti.“

A osud Církve v čase ledových a větrných bouří? Holzhauser dělí Apokalypsu a tím i konec času Církve do sedmi období, do sedmi úseků. Poslední (7.) dobou je Antikrist. Tomu jako šesté předchází období velkého monarchy a svatého papeže, ale před touto skvělou dobou přijde ještě hrozná pátá, kterou označuje za čas nesmírného žalu, utrpení i pronásledování Církve a kněžstva, kdy se zpupně rozšíří bezbožnost a nemravnost. Tyto škodlivé hrůznosti pátého období pak následující šesté téměř okamžitě a podivuhodně odstraní. „Poté, co páté období přineslo veliké zlo a pohromy, potlačovalo katolíky, a Církev s jejími služebníky uráželo i vyhánělo, poté co byla vladařství vyhlazena, poddaní zotročeni a všude zřízeny republiky, nastane v šestém období zásahem paže Všemohoucího zázračná změna, jež by lid-

ským přičiněním nikdy nemohla přijít. Onen mocný panovník, seslaný Bohem, bude stát neochvějně za pravdou... **Všechny národy půjdou a budou vzývat Boha, svého Pána...**, až se posléze objeví ten, který má přijít, Syn zhouby, kdy bude Satan znovu vypuštěn.“

Bezděčně si zde vzpomeneme na slova Ježíše Krista v evangeliu svatého Matouše (24): „Budou vás zabíjet a budete v nenávisti u všech národů pro jméno mé. ... **A bude hlásáno toto evangelium po celém okrsku zemském...** a tehdy přijde konec.“

Svatá Hildegarda o tomto čase mj. říká: „Lidé budou nad tím žasnout a vyznávat, že něco takového až dosud nikdy neviděli. ... Rovněž Židé přiznají, že již dávno přišel ten, jehož příchod tak dlouho popírali. ... Židé i bludaři budou hlasitě plesat a volat: ‚Konečně se blíží naše vlastní ospravedlnění! Okovy bludů spadly z našich nohou.‘ Počet pravověřících nesmírně vzroste přílivem pohanů...“

Maria z Agredy praví: „Bylo mi zjeveno, že skrze přimluvu Panny Marie všechna bludná učení zaniknou.“ Svatá Brigitta zvěstovala návrat Řeků do Církve. Avšak poustevník z Orvalu ohledně Angličanů říká: „V tom čase se velký mořský národ vrátí ze dvou třetin k pravé víře.“ Ludvík Grignon de Montfort říká: „Panna Maria rozšíří království Všemohoucího i na bezbožníky, modláře a mohamedány...“

Teprve nedávno jistý učenec v časopisu „Stráž“²³ upozornil na 38. a 39. kapitulu proroka Ezechiela s konstatováním, že pojednávají osudy sovětů, komunistického ateistického hnutí. Tento Boží trest spadá do doby, kdy bude Izrael shromážděn mezi národy a odveden zpět do Palestiny, kde pak také rozpozná svou spásu (Vykupitele): „Svou tvář už před nimi nebudu skrývat, neboť jsem vylil na dům izraelský svého ducha, je výrok Panovníka Hospodina“ (Ez 39,29; srv. také List sv. apoštola Pavla Římanům 9,27).²⁴

Avšak soud, který předpovídá a popisuje prorok Ezechiel, bude strašlivý.

„I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: ‚Lidský synu, postav se proti izraelským horám a prorokuj proti nim. Řekni: Hory izraelské, slyšte slovo Hospodina: Hle, já na vás přivedu meč a zničím vaše posvátná návrší. Vaše oltáře budou zpustošeny, vaše kadidlové oltářičky rozbity. Způsobím, že jako skolené padnou před vámi vaše hnusné modly. ... Mrtvá těla izraelských synů pohodím před jejich hnusné modly a vaše kosti rozmetám okolo vašich oltářů. ... Kdekoli sídlíte, budou města obrácena v trosky ... takže vaše oltáře budou ležet v troskách a sutinách. ... Běda izraelskému domu pro všechny zlé ohavnosti; padnou mečem, hladem a morem. Vzdálený země morem a blízký mečem, kdo zůstane, zemře hladem. ... Napřáhnu na ně svou ruku a obrátím zemi, kdekoli oni sídlí, ve zpustošený kraj, úděsnější než poušť. ... Toto praví Hospodin o izraelské zemi: Je konec, přišel konec na všechny čtyři strany země!

²³ V originále *Schildwache*.

²⁴ Izajáš pak volá za Izraelem: „Byť byl počet synů izraelských jako písek mořský, ostatek [toliko] bude spasen, neboť slovo [hrozebné] vykoná a ukráti ve spravedlnosti; slovo totiž ukřácené učiní Hospodin na zemi.“

Tvůj konec už je tady, budu tě soudit podle tvých cest a obrátím na tebe všechny tvé ohavnosti. Nebude mi tě líto a nebudu znát soucit, obrátím tvé cesty proti tobě a tvé ohavnosti vyvstanou uprostřed tebe. I poznáte, že já jsem Hospodin... Venku řádí meč a doma mor a hlad; kdo je na poli, zemře mečem, a kdo v městě, toho pozře hlad a mor. A vyváznou-li někteří z nich a budou na horách jako holubi v roklicích, budou všichni sténat, každý pro vlastní nepravost.“

Snad je to právě součást Božího plánu, přivést Izrael oklikou přes antisemitismus znovu do Palestiny, kde už mu sionismus **bezbožně** připravuje cestu. V materialistickém komunismu jsou vůdčí silou Židé stejně, jako i v ateistickém hnutí. Jakmile propadnou Božímu soudu, propadnou také soudu národů, které jim už rychle ukážou cestu do zaslíbené země.

Ještě mnoho, velmi mnoho mají dějiny světa před sebou, ať už smutného či potěšitelného. Pro nás současníky je však jisté, že sionismus tentokrát se svým plánem neuspěje a utrpí nezdár z Boží ruky, který přinese po chladné zimní bouři závan jara a radosti.

„Kvůli vyvoleným budou tyto dny [běd a utrpení] zkráceny,“ zní slova Páně. To znamená i tato rána osudu. Proto každý křesťan celou svou vůli usiluje o pochopení celku, po skutečnosti a ne pouhém zdání, aby si své vyvolení zajistil. Sáhněme tudíž po zbroji víry, kterou jsou modlitba, pokání, bliženecká láska a dobrý příklad všem a ve všem! ... **Špatné činy napomáhají principu zla, dobré činy posilují princip dobra.** Každý z nás napomáhá té nebo oné straně. Na této půdě neutralita neexistuje: „Kdo není se mnou, je proti mě!“ Kdo nepatří k budujícím, náleží k bořícím.

Každý křesťan by měl být počítán k těm prvním!

* * *